SORIN IVAN

Gods were wearing masks, too
Şi zeii purtau măşti

Translated into English by
Traducere în limba engleză de
Ramona Zamfirescu

Edited by / Editat de
Lidia Vianu

Advisor:
Maggie Sawkins

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

http://editura.mttlc.ro

CONTEMPORARY LITERATURE PRESS
The Online Publishing House of the University of Bucharest
Editura pentru studiul limbii engleze prin literatură
Lidia Vianu
Director

ISBN 978-606-760-213-5

Editing, Cover Design and overall Layout by
Lidia Vianu

IT Expertise: **Cristian Vîjea**
Proofreading: Ramona Zamfirescu, Crsitian Vîjea
Selecție din volumul apărut pe hârtie la Editura Tracus Arte 2021, Şi zeii purtau măşti / Sorin Ivan – Editura Tracus Arte
Cover / Copertă: René Magritte, *The Lovers*

Metoda Lidia Vianu
Smile and Learn !
Învăţaţi inteligent
Învăţaţi gramatica

Volumul 1. **Engleza cu cheie**
Volumul 2. **Ora de Engleză**
Volumul 3. **Admiterea la Engleză** [Subiecte date la examenul de admitere 1974-1990]
Volumul 4. **Student la Engleză**
Volumul 5. **Examen la gramatica engleză**
Volumul 6. **Întâmplări cu timpuri**
Volumul 7. **Engleza de la 7 la 77 de ani**

SORIN IVAN

Gods were wearing masks, too

Şi zeii purtau măşti

Translated into English by / Traducere în limba engleză de
Ramona Zamfirescu

Advisor: **Maggie Sawkins**

Parallel Texts
Ediție bilingvă

Edited by / Editat de **Lidia Vianu**

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro

Lidia Vianu

Cuvânt înainte

Acest volum este scris de Sorin Ivan — filolog, cercetător, universitar, poet, jurnalist — „la răscruce de pandemii". Autorul este multispecializat, dar, până acum, poezia a fost pentru el, cred, doar un *violon d'Ingres*. A trebuit să ajungem la momentul „Covid" ca să îl descoperim pe acel Sorin Ivan în interiorul căruia „ pulsul vieţii bate să spargă inima universului".

Aceste poeme exprimă starea unui spirit care, în acest moment, ne priveşte „cu sufletul plin de sânge", dar hotărât să nu se lase pradă unor vremuri de „început al sfârşitului."

Cartea lui Sorin Ivan nu se teme de nenorociri. Este vorba de un volum puternic, în care „umbrele noastre se țin de mână." Cine sunt protagoniştii, unde duce povestea lor, cum reuşesc ei să ne transmită vibrația sufletului — toate acestea le descoperă cititorul şi el are libertatea să se teamă, dar, mai degrabă, să se bucure de ele.

Contents

p. 1

Lidia Vianu: Cuvânt înainte

Gods were wearing masks, too p. 6

Part I THE WORLD p. 6

the gods had long been gone p. 7
holograms of memories p. 8
quarantine p. 9
the years of decay p. 10
the life of the magnificent metropolis has faded away p. 11
freedom was but a thought p. 13
lockdown p. 14
conspiracy p. 15
sirens and magnolias p. 17
fake news p. 19
a matter of life and death p. 21
vaccine p. 22

Part II MEN p. 22

Munch's man p. 25
the time of great solitudes p. 27
who will betray whom now? p. 28
Yin and Yang p. 29
love's masks p. 30
people cry out for freedom p. 31
the ultimate principle was love p. 32
thy neighbour had become *thy enemy* p. 33

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro

love thy neighbour p. 34
glass globes encased saints p. 35
the prophet was on his way back to the desert p. 36
hey, is there anyone here? p. 38
fear takes off our masks p. 40
extras in an absurd theatre p. 41
we still yearn to meet each other p. 42
running away from time p. 43

Part III LOVE p. 42

Gods, too, were wearing masks p. 45
the sweet wild honey of hope p. 47
absent absynth p. 48
a quiet moment of solitude p. 50
the show p. 52
our shadows hold hands p. 54
alcoholisation p. 55
I would like to have coffee with you again p. 57
dadaism p. 59
we, the Gods p. 60
I'll be a stranger coming from nowhere p. 61
never p. 62
a state of emergency p. 63
looking forward to meeting you in the post-pandemic era p. 65
Mediterranean love ballad p. 67

Part IV HOPE p. 69

latest news p. 70
the shaman who is summoning the sun p. 72
the angels were thirsty for light p. 73
the ashes of the apocalypse p. 74
prayer p. 75
stories with birds who no longer sing p. 76

a cup of champagne in the night p. 78
it snows with fear over the world's anxieties p. 79
a spring's dream p. 80
everyone senses it, and everyone awaits something p. 81
vines of light p. 82
people were learning to live again p. 83
the maddening power of hope p. 84
the pandemic of love p. 85
to be not to be p. 86
before it's too late p. 88
summer rain p. 89
a metamorphosis of the soul p. 90
it seemed like everything was getting back to how it was before p. 91
a bird flew from my shoulder p. 92

Ramona Zamfirescu: Gods were wewraing masks, too. p. 93
Interview with Sorin Ivan

Şi zeii purtau măşti p. 103

I LUMEA p.103

zeii fugiseră demult p. 104
hologramele amintirilor p. 105
carantină p. 106
anii paraginii p. 107
s-a stins viaţa falnicei metropole p. 108
libertatea era o himeră p. 110
lockdown p. 111
conspiraţie p. 112
sirene şi magnolii p. 114
fake news p. 116
faza cu viaţa şi moartea p. 118
vaccin p. 119

II OAMENII p.121

omul lui Munch p. 122
vremea marilor însingurări p. 124
cine pe cine va mai trăda p. 125
yin şi yang p. 126
măştile iubirii p. 127
oamenii strigă după libertate p. 128
iubirea era principiul suprem p. 129
aproapele devenise departele p. 130
iubeşte-ți aproapele p. 131
sfinţi în globuri de sticlă p. 132
profetul se întorcea în pustie p. 133
hei, e cineva pe aici? p. 135
frica ne dă jos măştile p. 137
figuranţi într-un teatru absurd p. 138
încă ne e dor să ne întâlnim p. 139
fuga de timp p. 140

III IUBIREA p. 141

şi zeii purtau măşti p. 142
mierea sălbatică a speranţei p. 144
absint absent p. 146
ora tăcută a singurătăţii p. 148
spectacol p. 150
umbrele noastre se ţin de mână p. 152
alcoolizare p. 153
aş vrea să beau din nou o cafea cu tine p. 155
dadaism p. 157
noi, zeii p. 158
voi fi un străin venit de niciunde p. 159
niciodată p. 160
stare de urgenţă p. 161

ne vedem în post-pandemie p. 163
balada iubirilor mediterane p. 165

IV SPERANȚA p. 167

ştirile zilei p. 168
şamanul care cheamă soarele p. 170
îngeri însetaţi de lumină p. 171
scrumul apocalipsei p. 172
rugăciune p. 173
poveşti în care păsările nu mai cântă p. 174
o cupă de şampanie în noapte p. 176
ninge cu frică peste neliniştile lumii p. 178
vis de primăvară p. 179
toţi presimt toţi aşteaptă ceva p. 180
liane de lumină p. 182
oamenii învaţau să trăiască din nou p. 183
puterea nebunească de a spera p. 184
pandemia de iubire p. 185
a fi a nu fi p. 186
când nu va fi prea târziu p. 188
ploaie de vară p. 189
schimbare la faţă p. 190
totul începea să pară ca înainte p. 191
o pasăre a zburat de pe umărul meu p. 192

Ramona Zamfirescu: Până şi zeii poartă măşti. Interviu cu Sorin Ivan p. 193
Maggie Sawkins, bio p. 203
Ramona Zamfirescu, prezentare p. 206

Gods were wearing masks, too

Part I THE WORLD

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro

the Gods had long been gone

There was some ongoing guerilla warfare
between men armed with masks and illusions,
— their thoughts paralyzed with fear —
and an invisible enemy,
lurking far and near,
behind every breath and every eye.

Now and again, fallen
in the glowing ashes of expectations,
amid the ruins and the remains of their lives,
with their souls bleeding,
they would look up and scream at the Gods.

Hey, you guardians from above, you forgot all about us!
You're wasting away your eternal natures!
Why did we place you above our lives?
Why did we place you above our world?
And call you in the name of all of our hopes?

Hey, Gods! Is anybody hearing us out there?
Is there anybody there where you dwell?
You left us here facing the abyss
where winds of death blow and encircle us.
I thought your duty was to be here with us,
strengthen our souls and protect us.
Where are you? Where have you gone?

Men had suddenly found themselves all alone,
the Gods had long been gone.

holograms of memories

Nobody remembered when the last man had left
because there was no one left to reflect upon this.

Loneliness had taken over this no man's land;
lives, dreams and hopes had entered the lockdown.

People had migrated, resembling a retreating army,
haunted days and night by an invisible enemy
from the real world into a virtual world
created by technology and by the ghosts of fear
which, in the meantime, had become their reality.

In the new world, everything was possible,
everything but real life.
And they kept on living more alone than ever
in the secluded holograms of memories,
dying a little each day.

quarantine

Empty streets, closed buildings, locks on doors,
nobody anywhere, just an oppressive silence,
a no man's land inhabited by echoes and shadows.

Through the deserted city, here and there, pyres
since the time of the last events;
the wind was scattering the bittersweet smoke of memories.

One by one, people had left life,
solitudes closed in transparent spheres,
sheltered from the unleashed time outside,
which often changed its masks and colours.
Sometimes, it wore the mask of life
and sometimes, it wore the mask of death.

They only met online on platforms,
in the social network of loneliness,
and they exchanged messages on WhatsApp,
with flowers, red hearts and yellow emojis,
to reassure each other that they hadn't disappeared.

Everything was in quarantine and in waiting.
The life as they knew it, the life they had lived vibrantly
at the maximum intensity of their illusions,
with drama and happiness, with loves and non-loves,
had become a thing in the memory's archives,
something too old, too inappropriate for the new era
which had begun in the existence of humanity.

Love was also in quarantine
and it became—for those who had known it—
a beautiful memory without which
one could continue to live on.

the years of decay

The walls had peeled off with forgetfulness;
the abandoned buildings were staring into the emptiness
amid shutters and images from long ago.

Over everything,
the endless spiderweb of silence stretched.

Dogs of memories were wandering on the roads,
hearts were beating faster and faster,
a silent fear was pitching its tent everywhere.

Love was lying naked, abandoned in the corner of a park
from which all the birds had flown.
Trees and masked cupids were laughing at it.

Decay had set in, with lives, hopes and dreams fading away,
thoughts had peeled off while waiting,
the ivy of loneliness was climbing around souls.

the life of the magnificent metropolis has faded away

The life of the magnificent metropolis has faded away,
scattered at the gates of the Orient, full of joy,
where nothing was too serious or too important
before the plague from afar had overcome it.
The bustle of the world melted away as in a dream,
the songs that vibrated day and night have fallen silent,
the ballrooms have closed, the shining lights have gone,
only memories and echoes left.

The city now looks like an abandoned continent,
the pandemic wreaked havoc wherever it passed,
deserted streets, full of potholes and advertisements,
Paris and Balkan bazaar buildings,
covered in graffiti and indecipherable ideograms,
abandoned shops, bars and fast-food restaurants,
dirty windows decorated with spiderwebs,
doors locked with corroded padlocks.

Through the empty orbits of the windows
a naked girl smiles from a poster
hanging on a bistro's smoke-stained walls.
One can hear the frantic footsteps of the dancers from a cabaret
long closed within the labyrinth of the old town centre.
Freddie Mercury sings from a poster
most probably, *Another one bites the dust*,
from enticing advertisements, the French fries dream
of buns adorned with flavours and melancholy,
the shadows of alcohol vapours wither
the ghosts of hidden memories lurking in the corners.
From time to time, music and laughter
from other worlds and distant times echo still.

The life and dreams of the metropolis are now hidden

under layers of dust and ashes resembling snow.
People sneak out past the walls,
in the park, on a bench, two lovers kiss,
masks under their chins.
The wind scatters the ashes of time,
the ashes that the workers sweep away in the morning
and carrying it away to a place known only to them.

freedom was but a thought

It seemed like centuries had passed,
and freedom had become a distant memory,
a thought that plagued them day and night.
They were yearning for the simplicity of life
the meaningfulness of small gestures,
and they were ready to do anything to bring those back.

Happiness had been present in their lives,
a shadow that had been with them but didn't always make itself known,
a shadow on the puzzling roads of destiny.
It had stood like a faithful dog at the door
waiting for someone to open it up for them.

They would have given everything for their lost lives,
dreamt of stepping into the light, free from the dungeons of fear,
hidden within the labyrinth of their souls
to meet again with themselves, with others,
with their eyes freed from the glimmers of fear,
under the clear sun of return.

Their love for life was so profound
that they were ready to give their lives for it.

lockdown

We live in a concentration camp
surrounded by the barbed wire of fear.
Everyone remains silent in their cell,
their ears attuned carefully to their heartbeat.

Occasionally, footsteps could be heard echoing through the corridors,
the angels of fear would open the visor with a noise
and they would look deep into our souls.

There's nobody there anymore; everybody left.
We are the only ones left huddled in a corner,
waiting for a sign or some news.

Now and then, through the bars of our eyes,
some scared bird darts away
like an arrow flying to the freedom beyond.

But there's no one there; there's only silence,
and the bird wanders above the world
resting for a while on the barbed wire,
before it flies back to the solitude of thoughts.

We, the prisoners, stay locked in our cells.
As we peer through the tiny windows of our dreams,
only a narrow beam of light manages to filter through.

conspiracy

The prophets of hidden truths
said that the disease which was hunting men
was just an invention of malevolent minds,
a conspiracy to enslave humanity,
a global plan and a joint business
between Big Brother and Big Pharma.

Vaccines were Trojan horses
slipped into our bloodstream;
they injected us to manipulate us genetically,
to annihilate our immune system,
and yes, to implant microchips
through which we would be transformed into zombies,
controlled, remotely controlled and robotised.

They were throwing away their masks, instigating rebellion,
feeding the weak horses of illusions
with the cinder of words.
And with the unleashed screams of freedom
they shattered the tense silence into pieces
along with the dark hospital windows
where patients agonised with oxygen masks.

Meanwhile, countless rows of souls
defeated by the evil of the millennium
embarked on the pilgrimage of solitude,
caravans of shadows on the road of silence.

The situation continuously shifted between honesty and deceit,
the lie had become the official truth
and the truth took on the colour of lies.
Fake news, deep fake, breaking news
in the name of liberty, in the name of man,

the only indisputable truth was death,
the ultimate conspiracy against life.

It spread silently, palpably,
like a mist over people's souls,
people's fear that their lives
will never be the same as they were before.

sirens and magnolias

Ambulances,
fire trucks,
helicopters,
emergency medical services,
emergencies.

Sirens disrupt the peaceful day
shattering the night into pieces;
sirens, sirens, sirens,
their screams coil
around hearts
and strangle them,
they swallow them
like a snake,
a boa constrictor.

Doctors, paramedics,
paranoia, fear, delirium,
gloves, masks, visors,
the astronauts of death,
the world, the lunar soil,
desperation.

Sanitary alcohol,
disinfection,
nebulisation,
people on stretchers,
ICU patients,
oxygen.

Sirens,
processions of sounds,
concentric circles,

panic,
madness,
sonic insanity.

The ambulances howl,
fear lurks in the streets,
the birds have flown,
nothingness,
decimation.

Sirens, sirens, sirens,
life and death,
agony,
the dying,
the dead.

The wind scatters
magnolia petals
and carries them in white-violet
spirals
towards the sky.

Sirens,
petals,
souls.

fake news

Readers in the past, present, and future,
readers from prompters, analysts and prophets,
numerologists, Zoroastrian journalists,
from schools of thought and ideologies,
some from the apocalyptic school of breaking news,
others from the positivist school of promises,
they all tell us what, how, and when it will happen.

Some say this pandemic won't stop here.
Don't you see how strange things are?
Whenever a new drug or vaccine is created,
a new resistant strain tends to appear,
as if we are not being allowed to have peace.
The worldwide strategy is progressing without interruption,
completing each step and task meticulously...
and we will have to keep wearing masks
and staying away from others in the upcoming years.
We will remain isolated for a long time to come,
under the physical and digital control of hidden powers,
our lives will never be the same again.
Could this be the beginning of the end?

Others say that humankind will learn from this tragic lesson,
it will better understand the meaning of history and existence,
the notion of togetherness,
a community of thoughts and souls,
the value of peace, the necessity of universal harmony.
The world will continue to mourn its dead
and heal its wounds, gazing ahead to what's to come.
As for people, they will learn to be kinder,
to allow love to flood their souls like sunshine,
and happiness will be within reach.

Could this be a new beginning?

Prophets speak from dusk to dawn,
but no one listens to their prophecies anymore.
They all share one undeniable truth — fear
of everything around them.

People hide in between hopes and fears,
attuned to the passing of time and the sounds of the world,
quietly waiting for something to happen…

a matter of life and death

Don't be fools! Have you checked if Pfizer, Moderna,
and AstraZeneca's vaccines are safe and effective?

More and more people took to the streets to protest
against isolation, masks, and vaccination,
demanding freedom and a return to normalcy.

Anti-vaxxers and conspiracy theorists were shouting through megaphones:
The vaccine injects the virus into your DNA and chips into your body,
don't get chipped, good people, don't be fooled,
don't let yourself be controlled by Bill Gates and other world leaders.

But even more people had placed
their hopes and fears on the vaccine.

People were standing quietly in long lines of silence
to receive the first shot and then the booster
(booster was the new word on everyone's lips).
Life was unfolding its meaning between two doses.

Cohorts of masks and mixed thoughts
were waiting, in fact, for a miraculous serum,
a vaccine against the fear of death.

For quite a while now,
the matter of life and death was still unknown.

vaccine

Pfizer-BioNTech
Moderna
AstraZeneca
Sputnik V
Sinopharm
Sinovac
Johnson&Johnson
a tragic poem
of the Covid-19 pandemic.

But today's society
is also plagued
by other pandemics.
The pandemic of loneliness,
the pandemic of lovelessness,
the pandemic of hatred,
the pandemic of lies,
the pandemic of time
passing too quickly,
and no one has yet found
vaccines for them.

Perhaps in the laboratories of the world
work is done in secret
to find remedies for these;
and maybe one morning
it will be announced on the news
that a vaccine has been discovered
—given as a one-time dose—
that provides immunity
—and lasts indefinitely—
against hatred and indifference.

The vaccine of love.

Side effects:
Sometimes, life can be
incredibly beautiful.

Part II MEN

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro

Munch's man

I no longer knew exactly where I lived,
or if I truly lived at all.
The world was gradually losing its coherence.
As I looked at reality,
I noticed different things and sequences emerging from it.
These were often separated from the whole,
which appeared to gradually disintegrate in front of me.
Particularly during sleepless nights,
it felt like I was observing works of art in a museum,
which seemed to be awakened from an eternal slumber
through a blinding circle of light.

And so, the reality in the sign of the absurd
had become some sort of virtual museum
where works of art, dead for centuries,
came to life, smiled, cried, or screamed;
they rejoiced or were saddened, just like in real life,
overlapping beings of flesh and bones
in a surrealist play of correspondence
between worlds and parallel mirrors.

Sometimes, in my dreams, I would see Mona Lisa,
with her hypnotic, hallucinating human eyes,
gazing deep into my soul,
yet I could no longer see her smile,
her enigmatic woman-angel smile,
because of the embroidered mask of silences and sorrows
covering half of her face,
and strangely, it seemed as if she was you.

I dreamt of Gauguin's women,

beautiful, with increasingly sagging breasts,
in their ecstatic solitude,
in places where no one else could reach,
covering their mouths and eyes with their palms
when facing the unrest and the unknown
from which happiness or death
could someday stem from.

And most of all, I would see him every night,
Munch's man, frozen in time on a bridge
coming from nowhere and leading to nowhere,
clutching his scream in his eyes and his palms,
his mouth covered by a mask
so as not to shatter the silence of the night.

Sometimes, when I gazed into the mirror,
it was as if I was standing on a bridge
between two worlds,
holding my thoughts and my fears in my hands
while Munch's shadow lingered in my eyes.

the time of great solitudes

These were strange, unprecedented times,
where we woke up alone and unsure,
feeling more isolated than ever before,
even beyond the depths of loneliness.

These are times of great isolation,
where we no longer communicate or make physical contact,
as if we were two strangers.

The river flows into the world, unaware,
as we yearn to be together.
We once believed that only love could save us,
but deliverance is found in solitude,
in being as distant from each other as we can be.

During the endless days and nights of solitude,
we listen, and we wait, unsure of what to expect,
secluded in the caves of our thoughts,
involuntary ascetics, fearful hermits,
saints without an aura
plagued by perpetually delayed happiness.

Today, all that is left of love is a shadow,
wandering alone among people,
moving from one state of loneliness to another.

who will betray whom now?

The rooster's raspy crowing
shattered the world's slumber,
leaving lips parched
with the hope of happiness.

The lost cry echoed strangely
in the dry jungle of expectations;
who else quenched their bitter thirst
with the betrayal's sweet wine?

People wear transparent masks,
they run and hide from each other,
their eyes glisten with the lights of fear
and the joy of being alone.

Who will betray whom now,
and for what price will they sell their souls?

Perhaps today, things will be different,
maybe we will take off our masks
and look deep into our souls.
Perhaps today, we will learn that happiness
cannot always be bought with silver.

Yin and Yang

For years, the wind of the nights had blown,
and darkness had spread over the days.
Now, it encompassed the world like a sphere,
in an immaterial, transparent crust.

Within the sphere, people inhabited a world
where they felt more isolated and disconnected from each other than ever.

In the game of life and death,
the eclipse was covering the sky, the earth, and souls;
fear of death, dread of life,
lived intertwined like Yin and Yang;
love was beginning to fade into a distant memory.

It seemed like time was moving slower than ever;
the silence was counting the beatings of its heart.

love's masks

An unknown virus
and a fear growing in their hearts had been enough
for people to take off the masks
they had worn forever.

One after the other, they had dropped
the mask of goodness,
the mask of joy and serenity,
of giving and self-sacrifice,
and many others, so well-crafted
that they seemed like real faces;
the last one, too, had fallen, the mask of love.

They were now only wearing the mask of illness
which was covering their faces like a muzzle,
but was exposing their souls
through cold gazes and glassy reflections,
where nothing could be read except fear.

The wind of time was sweeping the pavement
and was scattering the masks of love
like a wave of dried leaves
into millions of lonely faces.

people cry out for freedom

In the streets, people cry out for freedom,
chant in verses, whistle, scream.
They tear off their clothes and stomp on masks,
because freedom, they say,
is above the obscure struggle
that turns everyone into a herd of slaves,
and even above life itself...

The doctors in the wards,
dressed like astronauts,
are suffocated by masks and fear,
lips burnt by the salt of tears,
the face of death reflected on their visors.
The rebels at the walls of sorrow
shout collectively and call them "assassins."

The anarchists who support the dream of being free
are not afraid that death might touch them.
They believe that everything is a global lie,
a conspiracy for ultimate enslavement.
Meanwhile, patients in columns of shadows
depart towards a better world.

Some seek freedom at any cost,
while others—freed from the prison of fear—,
are free as in a dream they never dreamt before...

the ultimate principle was love

They were constantly speaking about love,
holding conferences about love,
writing books and treatises about love.

Long ago, love was the ultimate principle,
the meaning of life, the means and the goal of existence,
the light of the soul, the path to achieving perfection.

But a new evil emerged in the world,
who knows from where, from what void,
it carried with it a fear of nothingness
much more intense than usual.

Over time, people started avoiding one another,
and slowly drifted apart, becoming unfamiliar with each other,
trapped in the icy cells of solitude.

The mere presence of evil
caused love to dissipate like smoke,
leaving behind a profound sense of loneliness.

thy neighbour* had become *thy enemy

Love was fading away,
as people who were once close
grew distant from each other:
men from women,
children from parents,
brothers from sisters,
friends from friends.

They all avoided each other from afar,
they all took refuge
in their tiny rooms,
between the walls of their souls;
they were isolating themselves in corners
known only to themselves.

During that time,
if you saw a person,
you would have to run
as far away as possible,
to lose your trace,
to lose your shadow.

Thy neighbour had become *thy enemy*.

love thy neighbour

Love your neighbour
as yourself
had turned, during that time,
into *beware of your neighbour*
as much as you can, wherever you can,
stay as far away from them as you can,
don't speak to them,
don't linger in the presence of their beings,
in the radius of their souls;
moreover, don't see them anymore,
don't hear them anymore,
don't feel them anymore.

As for love
and *love them as you would love yourself*,
in the distant past, we stopped loving
—not just others
but also ourselves.

Love your neighbour,
hate your enemy.

glass globes encased saints

Each of them lived in fear of one another
in their own transparent bubble.

Their love had vanished, driven away
by the hissing whips of fear.

Glass globes encased saints.
They no longer allowed their gazes,
words, or souls to touch each other.

They were hermits in a peculiar asceticism,
the orphaned children of the millennium,
who voraciously indulged in life's pleasures,
without any consideration for what lies beyond it.

There was a growing fear among them
that anyone could unknowingly
bring about their downfall.

the prophet was on his way back to the desert

Oh, you poor beings,
lost among illusions
and fleeting joys,
chased by the fear of life and death,
by the impotence of love,
constantly selling yourselves
for silver and illusions,
behold, even more difficult times
may lie ahead
if you do not change
something within your souls!

As he spoke,
his eyes seemed to be lost
in the scorching sun;
the shadows around him wore masks
and there was a deep fear in their gazes;
As people
passed each other by,
they remained strangers,
transparent,
hiding
among the skeletal trees
of their thoughts.

As the sun set, its light transformed
the dry white grass into a shade of red.
The prophet was on his way back to the desert
to speak to the birds and the beasts
who gave him the death stare from every direction,
their eyes cold
and burning.

People took on the eyes of beasts,
while the beasts took on the eyes of people.

hey, is there anyone here?

It's been raining for so many days that we've lost track of the rains
during this peculiar month of March.
It feels like a magical story come true,
a story on which we embarked unknowingly,
a story that refuses to wrap up.

Hey! Hey! Is there anyone here? Can anyone hear us?
Stop this fictional story once and for all,
this cheap theatre play, or whatever it is!
Silence the narrator! Stop the delirium!
Turn off the lights and unplug all sources of shadows or fears!
Shoot the prompter with the bullet of silence
so that he no longer whispers its poisoned lines
into the eager ears of the angels of disaster!
Send the actors home and ask the audience to leave!
Why are you hesitating? What's holding you back?

May this tasteless comedy of life and death come to an end;
wrap up the stage, the sufferings, and the destinies,
roll up the entire story like a scroll
and hocus-pocus, through some magic
(call on someone skilled, a magician, a conjurer),
release it into the world,
let it fly away like a flying carpet
into the deserts and wastelands of oblivion,
where nothing, no shadow, no memory
has ever returned;
or let it break apart like a dandelion puffball
woven delicately from hopes and nightmares
into the void in which it was formed.

We, the nonplayer characters, insignificant heroes

in a strange play that eludes our comprehension,
must awaken as if from a dream that dreamed us,
devoured us, chewed on us, and drained our blood
in the cold light of life, amid trees and astonished gazes,
in the rain that has been pouring for so long,
carrying along with it the remnants of our thoughts,
the broken pieces of our recollections and fading aspirations,
cleansing our bodies and souls,
clearing our eyes of ash and darkness,
allowing us to be reborn as pure, enlightened beings
who let go of the story that was never truly ours,
and embrace a new one that we can create.

fear takes off our masks

We forgot about ourselves and our masks
stored in the back of our minds,
and we put them on one by one
—depending on the specific situation—
to face life,
always ready for mischief and surprises.

At times, we put on a mask of indifference
to demonstrate that nothing bothers us;
and when we want to appear happy,
we put on the mask of happiness;
and for a brief moment, or maybe even a full day,
we may seem happy to those around us
and in the mirror of our imagination.

Masks are our secret arsenal
in the complicated ritual of survival,
in the theatre of the absurd that we play.
We wear them from morning till late at night
without anyone requesting or requiring us to do so,
and sometimes we fall asleep with them on,
which leads to a restless sleep devoid of any dreams.

Today, fear takes off our masks
and it leaves us exposed and powerless
in this tragic and authentic play
that is performed until the very end,
with blood, hopes, and fears;
we resemble inexperienced actors
who can no longer memorise their parts?

extras in an absurd theatre

We are extras in a theatre of the absurd,
putting on masks and taking on roles,
playing insignificant parts,
carrying a tray, stepping off an elevator,
entering through one door, exiting through another,
laughing, crying, screaming, protesting,
getting slapped and kicked out,
occasionally verbalising thoughts but generally remaining silent.
Our lines don't matter anyway.
We act like the living, and we act like the dead,
we live or die, depending on the script.
We don't know if we play well or poorly.
In our play, there are no spectators,
our performance has no audience but us…

In the end, the curtain descends like a guillotine
over our thoughts and heads.
We take off our masks and remain as we are:
ordinary, helpless, lacking energy and significance,
and from somewhere above, a grave voice is heard,
the voice of the director who remains unseen:
Leave the stage! It's time to clean up now,
everything requires disinfection and nebulisation,
lives, destinies, shadows, dreams;
the stage must be clean, immaculate,
for the next performance...

we still yearn to meet each other

Today, we no longer see each other at all,
the storm that haunts the world like a biblical plague
has trapped us within the transparent walls
of our loneliness and frustrations.

We still yearn to meet each other,
to hug one another, to chat
for hours about trivial matters,
over coffee, over a glass of wine,
to spend quality time together,
as we haven't done so in a while.

The world advances without care,
following a path that is chaotic and full of contradictions,
through wars, poverty, and famine;
the Earth rotates at an increasing speed
and moves erratically through space
amidst the black holes of our thoughts.
Lately, the days are becoming increasingly shorter.

Our lives are fast-paced,
much faster than those who came before us.
(Where exactly are they? Which realms do they reside in?
Are they in timeless places?)
Condensing our happiness and sadness
into increasingly shorter periods of time,
without even questioning anymore,
only speaking and pretending
that this is how our lives ought to be.

Nevertheless, we still yearn to meet each other
and, happily, waste the limited time we have left,

which is already too short.
running away from time

It's time to adjust the clock ahead,
to gain more daylight,
as much daylight as possible;
What if it were only daytime?
When would we find the time
to pursue our dreams and face our nightmares?

It's time to move time forward,
it's time to step out of time,
out of this time
that holds us in its claws,
like a beast suffocating its prey.
Time has sunk his fangs
into our souls,
slowly tearing us apart
in silence,
in a silence where we can barely hear
from time to time
the beating of our hearts.

But after this,
another time will come,
a time we know nothing about;
the only thing we know
on our skin,
in our blood,
is that no matter what happens
the time left
will be increasingly less.

Running away from time,
running towards timelessness.

Part III LOVE

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro

Gods were wearing masks, too

We had grown so used to our current state
that we often feared
we couldn't see ourselves any differently,
our life, our destiny, our love
(or what was left of it)
except by wearing masks and hiding,
by keeping ourselves apart from each other
and from the evil that had haunted
the earth for so long.

Long ago, we ceased to show affection
or physical contact towards one another;
at times, we would only make eye contact,
our gazes darting around
like wild animals confined in a cage.

It's been a while since I last saw your smile;
I've been secretly searching for it in your gaze,
hoping to catch even a glimpse or a flicker,
and as soon as I caught a glimpse of it,
I quickly reassured myself that there was still hope
and that this was not the end.
But I was unaware (or perhaps feigned ignorance)
that emotions such as joy and sadness,
happiness and unhappiness,
can often appear quite similar,
may be equally genuine or misleading,
depending on how they are illuminated or obscured by the eyes.

Now and again, we would look up
far into the skies
waiting for something to happen,

for a sign to come from there.
During sleepless nights,
as we listened to the world's heartbeat,
it appeared that gods were wearing masks, too
that they had become increasingly isolated and distant
both from themselves and us,
that they no longer had love for each other
or for us.

And we used to await the arrival of each new day eagerly,
even though our madness had us teetering
on the edge of life and death.
We clung to the hope that everything was just a dream
that someday would come to an end,
perhaps with a beautiful sunset or a sunrise.

the sweet wild honey of hope

You may have asked me, or maybe I assumed you did,
how I navigate through the difficult times of today;
I find that they sweep over me
like an untamed wild storm
threatening to shatter me
from the delicate point of balance,
as fragile as our illusions,
down the slope of self-loss.

As a young seeker, I delve into yellowed pages
and gaze upon the world and stars, much like my old teacher.
Despite my efforts, I have yet to discover any answers
to my quest for meaning;
we have been given strange times,
an ironic privilege of destiny;
we're being put to a difficult test,
but I'm unsure of what the expectations are;
the truth gently taps on the locked gates of the city,
but no one bothers to open them anymore
because people have fled
and those who remain are now hiding behind walls,
deafened by the voices of fear,
crying through the empty halls of solitary spirits.

I struggle through these times
of aimless wandering in the desert of existence,
surviving on the dry bread of thoughts
that I cling to like a beggar.
Fear consumes me with each passing day.
During these difficult times,
I cling to the sweet wild honey of hope,
as well as the memories of you,
which seem further away with each passing day.

absent absinthe

I drink from the absinthe of illusions.
I need a strong drink
to help me escape reality,
an absinthe that makes me absent
from the call of daily life,
makes me dream that I float,
that I levitate over endless lavender meadows
in a spiritual-material light
on the screen of which I generate realities
with just a touch of my fingers,
much like on a dream's touchscreen.

I tend to deceive myself (as most people do),
to tell myself that everything is within my grasp
(but, in reality, who has control over it?)
that we are fine,
that the future is smiling at us,
in our worried faces
distorted by the fear of the century
over which masks have grown
like barks on tree trunks;
that the future will bring us back
our lives stolen by the tornado of madness,
by this tsunami arising from nothingness.
and taken somewhere far-near
in a strange space, a no man's land,
an antechamber of nothingness.

Mornings can be cruel, however,
when I wake up to the bleak light of reality,
to the piercing screams of rescue sirens
and to the fast-paced rhythm of my heart,
surrounded by fear, an unending fear

that grows around us
and begins from the moment we take our first breath.

a quiet moment of solitude

Perhaps it would have been better
if we had spent more time in each other's company
and communicated more often.
There were many more things that I wanted to share with you,
including beautiful stories
that you deserved to hear and experience.
Out of all the stories, the most beautiful one
was the one we never completed.
It is unlikely that the story will end with
and they lived happily ever after.

But neither chance nor destiny
had brought about any change for it.
There were no coincidental encounters
or rare cosmic events that occurred;
and we, what actions could we have taken?
We were feeble beings overwhelmed
by the meanings and nonsense surrounding us.
As time went on, we understood less and less
about what was happening to us.

Strange times had arrived after that,
where people would peer at each other with cold eyes
and scurry away,
hiding in the barren corners of their souls
from the evil that had infiltrated the world, from themselves,
as well as from their fears and secret longings.

In the midst of a pandemic and changing times,
everything was different, and so were we.
The crossroad we faced had altered our existence;
it had been a long time, perhaps even several lifetimes,
and no one could remember:

during a quiet moment of solitude,
as we gazed at the sky that looked like an open book
full of mysterious symbols and meanings,
we could no longer recall the experience of true happiness.

the show

I had reserved two excellent armchairs in a prime location
with a view of everything; I sat comfortably,
eager for the experience,
and even requested two freshly squeezed orange juices;
however, no one was bringing them to me,
and as usual, you failed to appear.

I was anticipating witnessing something unique;
I had witnessed an extremely rare planetary conjunction
that occurs only once a millennium.
(With some luck, I also hoped to witness the next one.)
The celestial event was truly spectacular,
with a stunning sunset
and an incredible moonrise
that harmonised like never before.

But nothing was happening:
the sun refused to set, and the moon remained suspended
somewhere amidst the sea and the sky.
No one passed by,
neither any people nor their shadows;
the ones left appeared like trees
spread out along the shore,
their roots firmly entrenched in the sand
while their branches pleaded for help;
the birds had frozen in mid-air
above the waters carved in bronze.

Nothing was happening, absolutely nothing,
yet everything was starting to lose its meaning
like a body from which all the blood drains;
the world seemed to be the same, but everything
was different from how it used to be

and you were no longer coming; time had passed,
and I had lost track of how long I had been waiting.

I had secured seats in the front row
for the upcoming apocalypse show
which had been in the making
for quite some time.

our shadows hold hands

As the sun sets, its warm light envelops me
and brings comfort to my solitude;
I find solace in the serene and transparent silence
of my room, where I occasionally speak
to the unknown shadows of fear.

The sunset's light is carrying me away
like a magnificent chariot of fire and rays;
it feels like how the angels lifted Enoch
from the Earth to the heavens in ancient times;
and I feel transported to a seashore
far away at the edge of time,
where people were happy.
Even now, our shadows hold hands
on the endless shore of memory.

alcoholisation

Every late evening, I alcoholise myself
believing that you still love me;
I find it easier to cope with the constant pandemic news
and the long nights that come with it.
In general, I've learned to accept life as it is.

Only drinking with you, thinking of you
and the image of your slightly surprised face
help me move forward
even though we haven't met in centuries.
Lately, we only see each other on Zoom
and it's becoming less frequent.

When I can't sleep because of intoxicating thoughts of you,
I find myself staring at the sky like a mesmerised astronomer
as if I have some unexplainable feeling or realisation
and I search for hidden meanings or predictions
in the alignment and brightness of the stars.

Sometimes, I feel consumed by a chaotic delirium
that traps me in endless circles,
and it seems to me that even the moon and stars wear masks;
sometimes, I wear a transparent mask
when I write poetry to you,
fearing to express rebellious thoughts
that may taint its essence of mist and light.

And I have something else to share that might amuse you;
it's about the masks we wear, if I may say so,
to fit in stylistically with the times.
On your birthday, I gifted you an artisanal mask,
sewn with silver thread and decorated with pearls.

Our relationship began on a beautiful note,
but the pandemic disrupted our plans and goals.
Currently, our communication is limited to WhatsApp messaging.
I occasionally send you poetry
and you reply with emojis.

We often communicate without words
using signs, symbols, and runes.
The last time you messaged me,
you included a happy face and three hearts.
In response, I sent you a bouquet of three red roses.

I would like to have coffee with you again

It's been a long time since we had coffee together.
Do you remember how it used to be back then?
We would grind the beans — roasted artfully
by an old Armenian coffee master—,
and fill the air with a mesmerising aroma;
we would boil it in a kettle over a flame
and it would turn into a concentrated espresso;
it tasted just like the one I had in Italy when I was on a scholarship.
We would sweeten it with brown sugar from South America
and add a generous amount of flavourful foam on top,
a fragrant decoration of foam.

You used to discuss various topics with me,
including books, literature, and especially poetry.
I remember how passionate you were about psychology
and how you dreamed of going on a cruise around the world.
I would share with you my latest writings and plans
in the hopes that they resonate with you as well.
Meanwhile, I would sneak glances at you,
hoping to catch a glimpse of your clear eyes,
reminding me of southern seas, sunny beaches,
dreams and the coffee plantations.

Times became strange after that
as we started seeing each other less and less;
we no longer had time for real or imaginary travels,
nor for daydreaming or love,
there was no longer time for just the two of us.

Everything lingered in my mind,
along with the rich aroma of coffee
and the bright light in your eyes.

I can't express how much I long
to share another cup of coffee with you.

dadaism

I wrote a poem for you
using letters and leaves
with a Dadaist influence.
It is long and mesmerising,
a kaleidoscope
of words, sounds, and images.

I read it to you at a later time
when autumn was even more colourful
and flowed even lonelier
through our blood.

Back then, we used to wear masks
to protect ourselves from the harshness of time,
as unforgiving as the bright October sunlight;
the mask of joy, the mask of sadness,
the mask of solitude,
sometimes the mask of happiness
were nothing else
but the reflections of our souls.
We started meeting less frequently,
until we were mostly together in our thoughts.

You listened attentively and didn't say a word.
However, I could see
the multitude of autumn hues
reflecting silently in your eyes.

we, the Gods

We once saw ourselves as gods,
superior to all humanity,
immune to the constraints
of time, life, and death.
We understood that love
held the power to make us everlasting.

In our Olympus, resting between the heavens and the earth,
we were shielded from the uproar of the world;
no shade of sorrow or tears could touch us,
nor could any malevolent force;
we lived in the sphere of love's light.

Yet unbeknownst to us, something had happened;
fear had crept into the world
and taken hold of our souls.

We stood on the peak of loneliness,
wearing masks, the gods of Olympus.
From a distance, we gazed at each other
in a profound silence.

I'll be a stranger coming from nowhere

I sit in a hollowed cell
in my mountain of solitude
(as the Count of Monte Cristo, I remind myself);
all I hear is the deafening silence of the stone
echoing in my heart and veins.
I dream of the vast blue sky
and the untamed sea breeze
that I can almost feel from a distance.

I've been digging at the rock of silence for a long time;
one night I'll break the stone wall
and leap onto the moonlit waters;
the sea of thoughts will carry me days and nights
toward the shore of lost freedom.

It's possible that nobody will recognise me now,
even you might not know who I am.
I'll be a stranger coming from nowhere,
brought in from the sea by the wind of oblivion.

never

I have gazed into your eyes so many times,
yet failed to recognise you.

I was anticipating an enchanting face,
reminiscent of the fairies with blue eyes
from my childhood tales and dreams.
I thought you looked like a goddess
clothed in an otherworldly aura,
or at least like a radiant princess
with diamonds in her golden hair.

But your face was quite ordinary
and your appearance plain, almost blending in
with the countless faces of life
that carried us like a torrent, taking us wherever it pleased
with its tumultuous rhythms,
blinding us,
enchanting us,
disenchanting us.

As I sit in this solitude,
listening to my thoughts
reverberate off the walls,
I have come to a clear realisation: it was always you.

And if I were to encounter you somehow once more,
I would pick you out of a crowd of a thousand faces;
I would look into your mysterious eyes
and I wouldn't let you leave anymore.
Never.
Happiness.

a state of emergency

Starting a general clean-up operation
was urgent and imperative;
it was time for me
to make some significant changes in my life.

To start, I had to open the windows wide
to allow daylight into the darkness
that lingered like a fog between two worlds,
to sweep away the remnants of my drunkenness
and the negative thoughts that came with it,
to clean up the ashes of so many lost illusions,
to clear the dust of memories
that suffocated every vibration of the mind,
to tear down the spiderwebs
of old loves
that wrapped around my being
and clouded my eyes
in the bitter tears of purposeless regrets,
to drive off the chimaeras with whom I smoked
from the opium of hope and madness,
to chase away the shadows and phantoms of the past
that had taken refuge in every corner,
to open the door widely
to anyone who wished to enter
into a house where no one had been
for such a long time.

I have been constantly feeling like I'm in a state of emergency
for as long as I can remember;
and I couldn't postpone my desire for change any longer;
not even for a moment, not even for a second;
and after procrastinating

and negotiating with myself for so long,
I am now starting
a thorough renovation process
of my soul.

looking forward to meeting you in the post-pandemic era

We had made a solid plan
to meet for coffee in the post-pandemic era.
In my imagination, I could already picture us
without masks, fears, or awkward eye contact,
chatting, exchanging the usual sweet nothings,
about even the moon and the stars if you liked, especially the stars;
because during endless nights, I spent hours gazing at the newborn stars;
studying the way they shimmered and trembled
in the clear sky as beautifully as the poet described.
I studied galaxies and constellations like an amateur astrologer,
and I had so much to tell you about the universe:
destiny, love, and everything else.

The days passed, and I had started to prepare,
to clean up the chaos within my soul,
to arrange my thoughts in perfect alignment,
with hopes upfront, visible,
doubts in the second row, disguised by illusions,
and fears, dark thoughts hidden somewhere in the back,
so that no one would know about them except me.

I was disposing of my fears, one by one, casting them into the bin,
every day, confronting a fear, an anguish within.
But one thought remained, persistent and unclear.
What will we say to each other when we meet?
How will you look? How will I look,
after all this time, with my soul cut deep by loneliness?
Will your smile be distant, your face dishevelled,
just as I imagined it day and night?

A deep-seated fear lingered within me,
growing with each passing day

and grasping my heart like a carnivorous plant:
the fear of meeting you after so much time,
the fear of looking into your eyes and deciphering them;
as a reader of constellations and zodiac signs,
would I be discovering unknown distances and solitudes
or strange cold stars adorned with alien reflections?

I was waiting for the first day after the pandemic,
(neither you nor I knew when it would come),
I was anxiously counting the months, days, and hours,
fearing and wondering how it would be.

Mediterranean love ballad

White flower of oleander,
I see you again in my tender thoughts,
amidst hemispheres,
among ephemeral constellations.

I got lost with you in Palma
and drank deeply from the calm,
sweet water of oblivion,
a round eye in the sea's wave.

We wandered through Palma de Mallorca
smoking heavily
the awfully tasting weeds of empty dreams
amidst the Mediterranean's mesmerising lights.

We then soared over Mount Olympus,
we were gods, defying time,
flying beings, spinning through the skies,
enveloped in nimbus clouds.

We would put on the sun's wings;
at sunset, we would fall into the sea,
loving each other six ways to Sunday,
reading runes in the sands.

It feels like millennia have passed;
I write poems and prayers,
I tell ballads and litanies,
begging time, conjuring the years
to return us once more to Palma
so that you can call me again *mi alma*,
or to flee to eternal Greece,

escaping the dull world.
We, the people we used to be,
are now scattered like smoke,
across sunsets, colours,
ages, and seas.

Part IV HOPE

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro

latest news

Electoral campaigns, frenetic speeches,
crowds, protests, cheers, and screams,
resounding accusations, scandals, trials,
applauses, small flags, cheerleaders, confetti.

People beheaded and stabbed in cathedrals;
blood on the streets, terror bringing down people's souls;
earthquakes, victims under the debris,
disasters, kidnappings, rapes and corpses.

The pandemic leaves the world in devastation,
people fall, mowed down
by the invisible scythe of Covid-19,
today's god of hell;
no hope in the path of rage,
no sign of taming the fear.
A tsunami impossible to evade.
Masks, emergencies, quarantines, lockdowns,
closed countries, closed cities, closed hearts.

TV hosts, teleprompters, and channels scream,
headlines flow on the ticker like a dirty river
carrying away people's illusions;
the price of gold, oil, and housing rises,
everything becomes more expensive like in a race of death.
The price of life decreases in the markets of destiny,
madness grows on a spiral of despair.

My silver dove hasn't visited me this morning.
I waited for it all day long
to feed it breadcrumbs and bird seeds
but he hasn't visited my balcony.

And this wasn't mentioned on TV.

Tomorrow, I will wake up even earlier
in the world haunted by the god of death,
full of defeats and victories,
of speeches, masks, and promises of happiness,
and I'll wait for my dove to come floating from afar,
perhaps right from the Old Testament,
as a sign that not everything is lost.

the Shaman who is summoning the sun

On a November morning,
drowned in the scent of chrysanthemums,
colourful lights smile
through the pharmacy's windows;
the night hides in our hearts,
masked people walk on sidewalks
without seeing each other.

At the metro,
accompanied by a piano,
honking horns and tram noises,
a violin plays the old waltz *The Waves of the Danube*.
The violin's song resonates strangely
in the inferno of autumn sensations;
birds climb the spirals of music
and fly in concentric circles
above the world in anticipation.

That morning, amid the sound of the waltz
and a bitter taste of ashes,
the violinist seemed like a shaman
summoning the sun from the mists
and life from the valleys of death;
a prophet waiting for people
to return from their long wanderings
through the lands of solitude.

the angels were thirsty for light

The wild time fled one night,
chased by the sharp whip of thoughts,
like a dog afflicted by rabies;
time's shadow is still wandering
through the unknown labyrinths
of our souls.

This untamed time,
emerging from the corners of darkness,
exhaled with a breath of terror
over us, who waited anxiously
at the closed gates of hope,
and scattered us in the desert of loneliness.
It drove away the touch of your hands
and left me only your astonished eyes
shaded by questions and silence
gazing at me from afar.

Yet, in the scorching heat of fear and wandering,
through twilight deserts,
the mad time has brought us
a deep thirst for each other,
a thirst for love that burned our lips
and dried our lonely eyes,
a yearning for angels thirsty for light
and for the lost beauty of life.

the ashes of the apocalypse

The drought whitened the grass through our souls,
the trees of our thoughts stand withered,
it snowed with loneliness over our hearts
and silences piled up high, making us believe
that we would be covered in the ashes of the apocalypse.

Time flies like a lost comet
we only see its trail of soot;
ashes scatter into nothingness
revealing the shining eyes of hope
gazing at us through billions of stars.

prayer

Dear Lord, in the desert and pallor,
grant us a little more snowfall.

May the snow flow through our open doors
upon the burning ashes,

extinguishing the evil in this world,
and may the peace from heaven fall as softly as snow.

Amid the snowflakes' purity,
may Your Light grace us with its descent!

stories with birds who no longer sing

Birds, princesses, dragons, and starry skies,
how beautiful were our childhood stories!
We flew rapidly on unseen horses,
or with large wings of light among the stars.
We passed from life into tales and back,
without knowing where the story begins and where it ends,
for life itself was a tale,
in which goodness always emerged victorious,
and from which I never wanted to leave.

But the horses, the birds, and other miraculous beings
flew so high with time
that they got lost in skies adorned with dreams,
and I, along with them, flew on enchanted wings;
and then, I found myself in another realm,
where there were no more winged horses,
nor birds with honeyed songs that soften the heart of the world,
nor Saint Friday performing miracles,
nor princesses with hair of golden threads down to their heels,
nor me, living within stories.

And today I pass from one story to another,
but the tales are no longer as beautiful
as those from my distant childhood.
They are stories where the birds no longer sing,
and the horses no longer fly,
not even a palm's width from the ground.
Their wings disintegrate into mist,
while the stars hide deeply behind the clouds.

Stories with people estranged from each other,
where it's getting colder and quieter,

and goodness no longer always prevails.

I navigate through a labyrinth of thoughts and events,
in a world that no longer values stories.
It's a world haunted by utopias and apocalyptic signs,
from which the bird of love has also flown away.
I search for the path to the lost world,
light-years seem to separate us.
I walk on the ashy thread of a long-ago dream,
serpentine-like, shimmering like a river of memories,
between the lights and shadows of time.

a cup of champagne in the night

Last night, in the dim light
of a lantern that watched over my sleep,
I saw Saint Valentine.
He was wearing a mask, looking somewhat dejected,
and sending messages on WhatsApp
(with a dexterity that amazed me).

Arrows, flowers, purple hearts, ribbons, and bows,
boxes with rings, jewellery, and other shiny objects,
even masks adorned with Swarovski crystals
were scattered on and around the bench.

He said that this year, he'd been quite lonely
and that his storerooms were overflowing with merchandise,
as if people no longer desired love.
Will you buy something from me? You always buy something from me.
I have everything you want. If not, I can order it.
I replied that I would no longer purchase anything.
Instead, it's time to delve deeper into our souls.
This time, I will only offer my thoughts, words,
and a few poems, written or unwritten.

He suddenly fell silent, lost in thought,
and uncorked a bottle of champagne
and the frightened birds took flight
as the night echoed with the burst of sounds
in the deserted amphitheatre of the park.
For love! he exclaimed as he lifted his plastic cup.
I raised my cup to toast with him.
Next year will be better, I said, moving away.
Next year will be better than this year,
perhaps people will rediscover their love,

their true love.
it snows with fear over the world's anxieties

Our hearts have frozen with so much winter
and our thoughts scattered through deserts
like herds chased by fear's beasts.

We are no longer experiencing burning snowfalls.
The beautiful flakes of tales and wonders
ceased descending from the skies.
And we find ourselves staring,
lost in the ashes of our shattered expectations.

It snows with cold and darkened skies,
it snows with fear over the world's anxieties,
it snows with bad news in the news journals.

We, the tireless slaves of hope,
are left only with hope —
the belief that miracles will happen sooner or later,
even during our lifetime,
and we know it's enough to believe in miracles.

a spring's dream

News, conspiracies, and lost glances,
the year of fear, the time of big questions;
the world feels like an abandoned territory,
where only the bird of loneliness sings.

One night, after the pandemic news,
full of catastrophic breaking news,
when fears could hardly fall asleep,
and hopes entangled with phantasms,
in a balance so fragile,
that a blink could shatter it,
I dreamt that spring had come.

Vast fields of lilies had bloomed
replacing the withered grasses scattered inside souls,
transforming the world into an endless garden
that resembled my vision of paradise.

Amid the overwhelming silence,
a symphony of life emerged from death —
a crescendo of hope rising from the ashes,
under the ever-clearer light of glances.

everyone senses it, and everyone awaits something

A bird sits atop the traffic light,
a keen observer of its surroundings;
it is only disrupted by the rhythmic change
of the red, yellow, and green lights.
With wonder in its glassy eyes,
it gazes deeply at the world's miracles.

When cars screech to a halt,
silence descends over the inferno,
time stands still for a moment,
then the inferno blares its horns,
amid a cacophony of sirens and revving engines.

Dogs take their owners for a walk,
tugging at leashes through puddles and trenches,
quarrelling in their own language,
and sometimes they fall silent, listening attentively
to something only they can hear.

Emerging from the cave of unrest,
people seem like strange beings,
with new faces grown to protect them
from an unseen evil dispersed by dark angels.
They are not looking at each other nor talking,
they only stare at the ground and sky.

Everyone senses it, and everyone awaits something.
Some call it the new wave of calamity,
haunting the world day and night,
perhaps the long-prophesied apocalypse;
while others anticipate nothing but spring,
quietly arriving on blades of grass

and on the light waves of Mars.
vines of light

Time is in labour,
spring is born from the winter's thighs,
light shatters clouds just like in Revelations,
through sapphire eyes, the waters gaze at the sky.
Saps roar in the grass and in the trees' veins,
the pulse of life beats,
threatening to burst the heart of the universe.

A new spring is born from expectations;
emerging from hibernation, like sleeping beasts,
our hopes lay abandoned in the caves of silence.
Love, almost forgotten by humans,
wildly returns, blinded by light,
from the frozen deserts of loneliness.

A new spring has arrived,
with beams of light enveloping the soul of the world,
in a covenant of rebirth after disasters
and time rising from the ashes of fears.

people were learning to live again

Life no longer had patience;
a hailstorm of ice stones had come,
a deluge that washed the earth
with frenetic bursts of foam.
Then, like a thought in the mirrors of the soul,
a rainbow rose,
a new covenant of harmony,
with colours so clear,
as if God had painted them
in a moment of reverie.
He gave humans a sign to show them
He hadn't forgotten them after all.

One night, something cataclysmic occurred —
a universal explosion of vibrant colours and flowers;
untamed winds blew wildly,
scattering hypnotic fragrances
through the grass wild tresses,
illuminated by the raw light of time.

As people emerged into the light,
they left behind the darkness of loneliness.
The sun, the grass, the wind's song
had called them forth like Lazarus from the dead,
accompanied by the fresh scent of flowers.
They looked around with fear,
struggling to breathe, to walk,
or even to gaze into each other's eyes from a distance
as they learned to live again.

the maddening power of hope

Winter once again asserted its dominance
over its poor tenants,
revealing itself as a vengeful stoker:
it turned the temperature knob
from 18.5 to 3.5 degrees Celsius,
causing panic in both buds and people.

It's trying to tell us that things aren't as we want them.
We long for good news anxiously,
our hearts racing with each hope
that time will be kind to us.
However, for months, a year, a century,
winter freezes our hearts as it wishes.

And while waiting, spring will come
and winter will leave us like a shivering memory.
It will be like a shadow, or a shadow of a shadow,
driven away by the mad power of humans
and by the intoxicating fragrance of the flowers of hope.
And we will keep hoping, no matter what comes our way.

the pandemic of love

Years or maybe even centuries have passed
since the winds swept the earth and the constellations.
Only fear lingered in the night
beyond curtains of darkness
after people and their shadows had fled.

There was a great silence, as after a war;
the waters of time brought
endless rows of souls to the shores
where phosphorescent algae spread
over the sands of silence.
Had the apocalypse ended
or was it still going strong?

After long years of self-loss, of hiding
in fear and emaciation in the wasteland,
those who were once isolated in their cellars
now filled the face of the earth.
The world adorned itself in spring
after the agony that had torn its heart,
as stones and thoughts sprouted.

It began to snow heavily,
with endless light.
Drifts of flowers covered bleeding wounds,
eyes, shadows, and souls.

to be not to be

What would it be, how would it be,
if time were to stop in its tracks,
and, in solitude, to not be
would vanish into nothingness, into nothingness would vanish;
and, through a miracle, to be
would mean being alone in the world?

If there was only to be,
and not to not be,
no dilemmas would exist,
no Shakespearean *To be or not to be*
we would be free, we would think,
we would dream and live,
and being would no longer be,
only to love would be...

At the ontic shore,
in the Pontic dream,
anacreontic,
ontic, archontic,
I reflect with wonder,
a lyre of madness,
the madness of poetry
and a timeless moment,
in the unreal absence of time,
an ethereal realm.

How would it be if it were
and if not being were no more?
we would live, we would love,
and eternal we would be,
and eternal we would be,

like never before.

cogitare, orare, amare,
Far away, bitter moments!
Free from barbaric hours,
we would live severed from the sun,
in the light on the horizon,
in the grand love,
in the grand love.

At the ontic shore,
in the Pontic dream,
anacreontic,
ontic, archontic,
I reflect with wonder,
a lyre of madness,
the madness of poetry,
and a timeless moment
in the unreal absence of time,
an ethereal realm.

before it's too late

It will awaken at the gates of light,
searching frantically for people
on the streets, stones, and in the air,
with the ardour of wild love,
to place the kiss of death on their foreheads
before it's too late.

It will slowly wander and wait
in the vast realm of silence,
slipping into oblivion
while dreaming with a deep thirst
in its parched gaze.

It will only realize
the power of people's love for life when it dies,
defeated by their love,
after believing it had conquered the world
and ruled over life and death.

summer rain

Torrents of water
fall through cracks in the sky;
summer rain
dissolves
the transparent crust
of evil
draping the world
like a second skin.

The angels' special potion
purifies the earth thoroughly
to reveal its pristine skin
glistening in the sunset's light.
The world is born from rain
like a naked maiden
from the river's waves,
under the moon's rays.

a metamorphosis of the soul

Fear grips the wandering crowds
in the wilderness of self-doubt;
people flee from one another;
the lions of terror pounce
on the flocks of thoughts
while darkness spreads
among the thorns of silence.

Beyond the mists and shadows,
Mount Tabor rises,
God's perfect thought,
life as an ascent
toward the awaiting light,
a metamorphosis
of the soul.

it seemed like everything was getting back to how it was before

It seemed like everything was getting back to how it was before.
People no longer hid in fear-filled cellars,
fear fled the world like a wounded beast,
torn apart by the fangs of another,
a mightier creature,
rising through awakening souls.

They approached each other cautiously,
struggling to recognise themselves
after a long night of solitude;
as their hands met after a long time apart,
they touched each other's eyes and thoughts
with bony fingers.

It felt like a long-awaited enchantment,
a lingering dream between life and death.
Even now, wonders occurred
in a world that was estranged from itself.

Love appeared among those who had banished it
despite the cold glimmers of the night in their hearts,
while wandering through the realm of shadows.

And it seemed that people were happy again.

a bird flew from my shoulder

Suddenly, a bright light appeared,
a red-orange light,
unlike anything I had seen before.
It swallowed me into a sphere
and carried me to a mountain.

I surveyed the surroundings from above,
but there was no one in sight,
not even a shadow of a thought.
The ground and air were still,
as if trapped in a dream.

Only the song of the distant wind
from the world beyond the beyond
could be heard like a whisper among the flowers,
and its breezes perfumed the world,
as it did in the first days of paradise.

And that mysterious light
from other realms
transformed into a magnificent bird
that flew from my shoulder
above time,
into the world of seconds,
never to return.

Ramona Zamfirescu

Gods were wearing masks, too

Interview with Sorin Ivan

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro

Sorin Ivan, a poet who used poetry as a means to share personal and collective experiences in the face of the pandemic, has reflected on the impact of the virus on our lives, on the experience of isolation and separation from our loved ones, as well as on our inner resources to cope with this crisis.

Ramona Zamfirescu: Poet Horia Gârbea wrote in the preface to your poetry volume that "if the pandemic and the use of masks hadn't existed, you would have been capable of inventing it." I share the poet's sentiment, who also says that such a hypothesis would have been preferable "rather than experiencing it in the harsh and mundane reality." Reality provides artists with the raw material from which to create. What was the creative process like for this volume? How did you transform everyday life's unusual elements into captivating poems?

Sorin Ivan: The pandemic was a tragic event, a global catastrophe, and it felt intensely on an individual and social level, putting us in a state of personal and collective alert, unlike anything we had experienced in our lifetimes. We know about major epidemics in human history but never anticipated experiencing such calamities ourselves. The pandemic revealed the world's harsh reality, casting it in a cold and cruel light akin to early March. Like a chilling knife blade, this sharp light kept us in a constant state of vigilance, teetering on the edge between day and night, light and darkness, and life and death.

But the same global crisis that filled our lives with fear and made each day feel like an eternity also offered an opportunity for some or all of us to contemplate the challenges of life, the meaning of life and death, what we are capable of, and what is beyond our control. And we quickly concluded that just as in the case of an earthquake — for covid was also a kind of planetary cataclysm (we write its name in lowercase so that it gets lost forever, to disappear into nothingness, given the power of words…) — there is not much we can do... Except to wait, to pray, and to hope... The pandemic brought to the surface of our consciousness the fundamental themes of existence. Caught in the whirlwind of our daily lives, we thought we had forgotten these profound themes exacerbated in a critical situation. The great questions, set against a soulful and moral backdrop, are intensified by fears arising from the unknown... These thoughts have encircled, lured, and haunted us, turning us into victims, prey trapped from all angles, with fewer and fewer chances of escape. Once again, we have been confronted with themes related to our existential condition, our fragile nature, our

vulnerable existence, and our lives resembling the delicate globe of a dandelion puff, which, when blown upon, disperses in all directions... And the pandemic swept into our lives with fierce, icy gusts that left us shattered... And we started to rethink, amidst growing fear, about the meaning of life and death, destiny, our legacy, the power of love, and the redemptive strength of hope.

I attempted to re-focus on the fundamental meanings in this deep and introspective framework. I aimed to examine both outward and inward aspects more closely, in order to see beyond surface appearances and delve into the very essence of things. This was an effort to gain a better understanding of human nature — its intricacy, depth, the concealed facets of the soul, and the interplay of light and darkness within our existence, as well as our interactions with ourselves, others, life, and death. And since such themes could not often be explored solely with the tools of cold, rational, logical, and mathematical analysis, I instinctively turned to the means of poetry, to the tools of poetic thought, to another type of logic, free from the constraints of reason, much more open and encompassing, to poetic language, to images from other dimensions of existence and from other universes of the multiverse in which we live our days and thoughts. And thus, these poems were born and gathered in a bright yellow book, like the flames of our thoughts, as a meditation and an act of knowledge...

Ramona Zamfirescu: I won't ask you about the source of your inspiration for this poetry volume because it's evident, but rather, I'd like to know how your passion for poetry began and when you realized you wanted to become a poet.

Sorin Ivan: I developed an appreciation for poetry by immersing myself in this art form. Unlike prose, poetry initially captivated me with its structure, rhymes, and rhythm and with the focused and intentional arrangement of the text. Later, I found myself drawn to its unique way of portraying the world, not merely as a mundane photograph but as a mirror that captures the essence of things through language, metaphors, and its remarkable ability to convey profound meaning in just a few words. Over time, I realized that poetry offers a unique perspective on the world, unlike the common and accessible one. It provides a more nuanced way of understanding with specialized tools. By reading, I began to write, and by writing, I delved deeper into this parallel universe of existence and thought, where you see everything much better and much more deeply, where you get closer to the great

truths and sometimes feel the presence of God more closely...I don't believe that one becomes a poet by intending to. I believe that you are either a poet or you are not. If you discover that you have a chance to be one, then it's worth giving it a try.

Ramona Zamfirescu: The message conveyed by a poet is essential in poetry, as it can influence and inspire people, contributing valuable insights into the understanding and interpretation of the surrounding world. Is there a central message you wanted to convey through these poems?

Sorin Ivan: Each poem conveys something, a thought that builds a universe around itself. Therefore, it is difficult to speak of a single message in poetry. However, when attempting to distill my poetic meditation to its core, I can summarize a few ideas that could convey a "message".

Man is a fragile and vulnerable being, living in a space where reality and dreams, aspirations and disappointments, illusions and disillusions, life and death intersect. This is a vast territory of chance, at the crossroads of desires, temptations, projections, and failures. To survive, individuals try to define themselves in relation to themselves and others. They resort to various means and tactics, including those involving existential flexibility and role-playing. These tactics involve wearing organic and structural masks that are inherent to the complex nature of being human. The pandemic and other challenging situations amplify his questions and fears of being alone, abandoned in a hostile universe, the fear of the unknown and death, as well as the consciousness of his fragile condition and the prospect of the end, which appears as a mirage, ever closer to him... The only way he can overcome his condition is opened by hope and love in the unknown that lies ahead — hope in the triumph of good and the power of love. Despite all tragedies and sufferings, man has not lost the resources to believe in good and hope, the power to love. When these are lost — let's hope it never happens — that will be the end....

Ramona Zamfirescu: Creating poetry can be a wonderful experience but can also come with challenges. What difficulties did you encounter during the creative process, and how did you overcome them?

Sorin Ivan: Writing poetry is, by definition, a challenge, a complex process. It is an existence that is both intellectual and lyrical, existing in two worlds or between two

worlds: the world of ideas and the world of words. These worlds intersect, blend, and spring to life through a magical concept of osmosis in a text or poem. The idea appears as a sudden flash, sparking the genesis of a new world: poetry. Sometimes, a word, a combination of terms, or a verse mysteriously emerges from the interplay of thoughts and gradually builds into a poem.

A poem can be a longer text, developed with extensive constructions and complex architectures using words. It can also be just a few lines or verses, fragile like a multicolored soap bubble, reflecting an idea in a play of colors, or as hard as a diamond. It is a rigorous process that involves continuous changes from the initial draft of the poem until the final form. You stop when you feel that the idea and the text have converged. The poet, like a sculptor, shapes ineffable material of ideas and text into virtual worlds more real than reality. From this complex origin, the poem is created. During moments of grace, when a window to the sky remains open, the poem descends smoothly onto the paper, like a transcription of thought.

Ramona Zamfirescu: You are the author of the book Opera poetică a lui Ion Caraion, and Mihai Eminescu has been a source of inspiration for you (the poem Looking Forward to Meeting You in The Post-Pandemic Era reminds you of 'Tis Eve on the Hillside (translated by Corneliu M. Popescu): because, during endless nights, I spent hours gazing at the new-born stars;/I studied the way they shimmered and trembled/on the clear sky just as the poet described.). Numerous poets have inspired and continue to inspire other poets through their works. Are there other poets or writers who have particularly influenced you?

Sorin Ivan: When we read and engage with poetry, whether it's renowned poetry or various other poetic experiences attempting to convey a message, we unavoidably absorb different perspectives for interpreting and understanding the world, stylistic methods for capturing vision in text, and aesthetic ways of transforming ideas into words. Eminescu and other great poets worldwide have become part of our literary consciousness, influencing our thoughts, ideas, and creations, whether knowingly or unknowingly. The fragment mentioned showcases "Eminescianism" through intertextuality, poetic play, and a connection across space and time. It brings poetry into a timeless space where ideas and forms coexist beyond limits and finitude. This creates a universe of its own, allowing spirits to connect and commune with the eternal time of poetry, reaching out to great spirits and entering into communion with

the Spirit of the universe. Many poets have likely influenced my poetic thinking and the way I express it, even if I wasn't always aware of their subtle presence... Among them is Ion Caraion, a unique poet, tormented and harassed by destiny and history, haunted by great aspirations and intense frustrations. His poetry is the lyrical document of a tragic existence, a transcription of a disturbing confession.

Ramona Zamfirescu: Painting and poetry can complement each other and offer multiple levels of artistic understanding and expression. They intertwine and create a truly special artistic experience in the poem "Omul lui Munch": "iar uneori când priveam în oglindă/mi se părea că mă văd pe un pod între lumi/ţinându-mi gândurile şi spaimele-n mâini/şi în ochi cu umbra lui Munch." Bringing forth new perspectives and meanings of Edvard Munch's paintings, how important is painting for a poet? The bringing together of two different artistic mediums?

Sorin Ivan: Poetry operates with ideas and images, as suggested by Eminescu: "With thoughts and with images." The visual, imaginative, and pictorial aspect is fundamental to poetry, reaching beyond the confines of text. Words generate ideas, often spectacular ones. Sometimes these ideas are unforeseen, even by the poet, and arise from the interplay of ideas and text. From this interplay, visuals, pictures, and visual sequences emerge. They are frozen in a timeless realm that transcends text and context, or they are engaged in dynamic, revelatory visions. There's a transfer of essence from word to image, as words project from the abstract spheres of concept into visual spaces, claiming a different kind of existence, visible, ineffable, in an imaginal world where ideas, dreams, and revelations converge. Munch's iconic figure, captured in a scream, represents human fears and symbolizes our tumultuous, unclear, and often irrational anxieties. It reaches a peak during moments when time appears to dissolve, leaving emptiness in the void spaces of existence. The concept reflected in the mirror of the image is the transformation of thought contemplating itself in an alternate dimension of existence or eternity.

The volume is masterfully illustrated with original artwork by a master of visual art, graphics, and painting, the esteemed Mircia Dumitrescu. Despite his preference against the title of "master", he is a professor, an academician, and a full member of the Romanian Academy, recognized for his contributions to the art of imagery. It was a great honor for me that after reading my poems, this eminent artist and professor allowed himself to be inspired by them to create a series of images

specifically for this lyrical creation.

Ramona Zamfirescu: "So accustomed had we become / to the state we were in / that we were often afraid / we could no longer conceive of ourselves otherwise / life destiny love / (or what was left of it) / only by wearing masks, concealing ourselves." The poetic theme of the "mask" is a complex and rich one that has been explored throughout the history of literature by numerous poets. In our case, this also coincides with a period in which we were required to wear physical masks. Do you believe it is necessary for people to hide their true identity in society or to adopt roles to conform to expectations? Are masks necessary?

Sorin Ivan: The mask we had to wear during the virus outbreak, the pandemic mask, could be seen as more of a muse for my volume of poems... Someone might interpret the volume as a lyrical chronicle of the pandemic, using words and images to convey this global event. However, the theme of this yellow booklet, beautifully illustrated by a master of imagery, represents our complex nature. It portrays the interplay of masks and identities that we are either born with or acquire, create, and develop throughout our lives. These alternate and succeed in different moments of our existence, in response to challenges, dramas, and tragedies such as the pandemic, as well as moments of happiness and unhappiness. We are a combination of different identities and roles that we try to embody to the best of our abilities. Whether we have talent or not, we put on appropriate or sometimes unsuitable masks for each role we play. Life is like a stage, and we often find ourselves enacting a series of different roles depending on the circumstances... Living moment by moment, hour by hour, day by day, we wear and remove masks as we step into different roles with anxiety, fear, or joy. We play these roles to the best or worst of our abilities, influenced by our mood, skills, inspiration, or lack thereof... Sometimes we wear masks out of necessity, pretending to identify with them as a survival mechanism. Other times, we choose masks that represent and express different aspects of ourselves. These masks allow us to show different facets of our personalities in the great complexity and diversity of our existence... Sometimes we take on the role of others in the ever-changing course of life and the constant cycle of transformations. At other times, we act like ourselves, wearing real masks and participating in a game. It's like a play: a challenge, a dramatic and fascinating ontological adventure. Over these masks that we wear as part of life, through which we either simulate our attitudes and experiences or truly live them,

masks transform our souls. They become a way to externalize our inner universe, our unfathomable and boundless self. And sometimes, during tragic moments in the world's history, we may wear an additional mask, like the mask of the pandemic, over these masks... In our divine relationship and communication with the transcendent, it seems that even gods wear masks, as the title of the volume suggests. Those who we believe govern our destiny from the Olympus projected by our imagination and feverish hopes appear to take on faces that speak to us in our language of fears or expectations. It's as if they also experience their own fears, anxieties, and terrors in the face of the unknown. They themselves are projections of our minds and souls thirsty for knowledge, belief, hope, and love.... And sometimes, during moments of intense fear or crisis, when nothing seems to make sense anymore, and hope has vanished even from the lofty heavens of eternity that we've shaped with our dreams and visions, the gods abandon the Olympus where we've placed them. They leave us in front of the Void, which encroaches upon the territory of our existence more and more.

Ramona Zamfirescu: "We tireless slaves of hope / know that it is enough to believe in miracles / and miracles will happen sooner or later / maybe even in our lifetimes." Hope and faith are two concepts that intertwine so beautifully in our lives. Can they truly be separated?

Sorin Ivan: Hope and faith should not be separated, as they go hand in hand, generating one another in a mysterious and magical synergy. Hope helps us rise when we fall and persevere when we believe there's nothing left to do and only walls of darkness ahead. It's like a thread of light seen far, very far, lost somewhere in the darkness, captivating us as we move closer, fascinated. Sometimes, almost unconsciously and instinctively, it grows and amplifies, drawing us into its sphere of light and leading us further.

When we elevate hope to the level of consciousness, when we make hope a way of being, and when hope is strengthened by faith, whether in divinity or simply in life, in the power of life and goodness, in the faith in hope and hope in faith, then we become stronger, increasingly difficult to defeat. We, weak, fragile, and vulnerable beings, become invulnerable... Without hope and faith, nothing would remain; the ashes of nothingness would overwhelm us...

Ramona Zamfirescu: "Next year will be better," I said, distancing myself, "next year

will be better than now; maybe people will find their love again, true love...” Which of the characteristics of true love do you consider the most important? Respect, communication, trust, commitment? Do we have words to describe true love? Do we need to describe true love?

Sorin Ivan: I believe that we cannot speak of true love and false love. The latter definitely exists, and we encounter it often, but it is not love. It’s a simulation, a counterfeit, hypocrisy, and deceit. It’s like wearing a mask to hide from the truth of being. Love is love, and that’s it. It’s everything.

Linking hope and faith, we reach the beautiful plea of the Apostle Paul, the highest hymn dedicated to love.’And now, these three remain: faith, hope, and love. But the greatest of these is love.’ Love, with its intricate and profound essence, its boundless physical and metaphysical embrace, is the gift we have been given, together with the gift of existence—and this itself is a gift because we didn’t need to exist, but God deemed it fitting that we deserve to undergo this trial- It’s our way of surviving and moving forward on the very thin thread of hope, between darkness and light, between nothingness and paradise. It’s the means of overcoming ourselves, of conquering the elements within us and around us, of overcoming the endless and surprising forms of evil, disguised in all the masks of nothingness. Love is the ultimate force of existence, the supreme principle of the universe, drawing us closer to God, another name for the divine.

Ramona Zamfirescu: Poetry can be a means of communication and exploration of one’s own experiences and perceptions. Each poet has their own desires and intentions when sharing their poems with the world. What would you like readers to know about you and your poems?

Sorin Ivan: I do not intend to talk about myself through poetry. I don’t want my being or existence to be of any special interest. This volume of poems was born out of an inner necessity. I felt the need to express my thoughts, to create a space for connection and a way to navigate through a physical and metaphysical realm filled with fears, temptations, uncertainties, and profound doubts. It all unfolds in a world of anxieties and fears amidst the chilly breezes, emerging from nowhere, of nothingness.

This will also be the case with the other volumes I am preparing. They contain poems that are inspired by ideas and images from both the real world and the world

of imagination. These poems are drawn from the universes in which we live, forming an infinite and mysterious Multiverse.

The world can be understood most profoundly through poetry. Poetry represents a form of knowledge that exists at the intersection of reason and dream, finitude and eternity. It seeks to understand the incomprehensible and involves a magical blending of pure essences — hope, faith, and love.

Şi zeii purtau măşti

I LUMEA

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro

zeii fugiseră demult

era un fel de luptă de gherilă continuă
între oamenii înarmaţi cu măşti şi iluzii,
cu gândurile paralizate de frică
şi un inamic invizibil,
care pândea de pretutindeni
de după fiecare respiraţie şi clipire

din când în când prăbuşiţi
în cenuşa incandescentă a aşteptărilor,
printre ruinele şi molozul vieţilor,
cu sufletele pline de sânge,
îşi ridicau ochii şi strigau către zei

hei, voi ce păziţi acolo, ne-aţi uitat de tot,
ardeţi degeaba gazul eternităţii,
noi de ce v-am înălţat peste vieţile noastre,
de ce v-am ridicat deasupra lumii
şi v-am dat numele tuturor speranţelor?

heeeeei, zeilor, nu ne-aude nimeni,
nu e nimeni la voi acasă,
ne-aţi lăsat aici în faţa neantului,
unde bat vânturile morţii din toate părţile,
am crezut că rostul vostru e să fiţi cu noi,
să ne întăriţi sufletul, să ne apăraţi,
unde sunteţi, unde-aţi fugit?

oamenii se treziseră deodată singuri,
zeii fugiseră demult

hologramele amintirilor

nimeni nu-şi amintea când plecase ultimul om
pentru că nu mai era nimeni să-şi amintească

se aşternuse singurătatea peste ţinutul nimănui
vieţile visurile speranţele intraseră în lockdown

oamenii migraseră ca o armată în retragere
hăituită zile şi nopţi de un duşman nevăzut
din lumea reală într-o lume virtuală
plăsmuită de tehnologie şi de fantasmele fricii
care între timp devenise realitatea lor

în lumea nouă totul era posibil
totul mai puţin viaţa adevărată
iar ei continuau să trăiască tot mai singuri
retraşi între hologramele amintirilor
murind puţin câte puţin în fiecare zi

carantină

străzi goale clădiri închise lacăte pe uşi
nimeni doar o tăcere apăsătoare
no man's land locuit de ecouri şi umbre

prin oraşul pustiu din loc în loc ruguri
de pe vremea ultimelor întâmplări
vântul răvăşea fumul dulce-amar al amintirilor

rând pe rând oamenii plecaseră din viaţă
singurătăţi închise în sfere transparente
la adăpost de timpul dezlănţuit de afară
care-şi schimba des măştile şi culorile
uneori purta masca vieţii alteori masca morţii

se mai întâlneau doar online pe platforme
în reţeaua socială a singurătăţilor
şi-şi mai dădeau mesaje pe whatsapp
cu flori inimi roşii şi emoticoane galbene
să se asigure unii pe alţii că n-au dispărut

totul era-n carantină şi-n aşteptare
viaţa aşa cum o ştiau pe care o trăiseră
vibrant la intensitatea maximă a iluziilor
cu drame şi fericiri cu iubiri şi neiubiri
devinse un lucru în arhiva memoriei
prea vechi impropriu pentru noua eră
care-ncepuse în existenţa umanităţii

iubirea era şi ea în carantină
şi devenea pentru cei care o cunoscuseră
o amintire frumoasă fără de care
se putea trăi mai departe.

anii paraginii

se cojiseră zidurile de uitare
clădirile părăsite priveau în gol
printre obloane si imagini de demult

peste toate se întindea nesfârşită
pânza de păianjen a tăcerii

câinii amintirilor rătăceau pe drumuri
inimile băteau tot mai tare
o frică mută-şi aşeza corturile pretutindeni

iubirea zăcea goală abandonată în colţul parcului
din care zburaseră toate păsările
râdeau de ea copacii şi cupidonii cu măşti

vieţi speranţe şi vise căzuseră în paragină
se cojiseră gândurile de aşteptare
iedera singurătăţii se urca pe suflete

s-a stins viaţa falnicei metropole

s-a stins viaţa falnicei metropole
risipite la porţile orientului pline de veselie
unde nimic nu era prea grav ori prea important
înainte să vină peste ea urgia de departe
forfota lumii s-a topit ca prin vis
au tăcut cântările care vibrau ziua şi noaptea
s-au închis balurile şi luminile strălucitoare
n-au mai rămas decât amintirile şi ecourile

acum oraşul pare un continent părăsit
pandemia a făcut ravagii pe unde a trecut
străzi pustii pline de gropi şi reclame
clădiri de paris şi de bazar balcanic
mâzgălite cu graffiti şi ideograme indescifrabile
magazine baruri fast-food-uri abandonate
geamuri murdare decorate cu pânze de păianjen
uşi încuiate cu lacăte roase de rugină

prin orbitele goale ale ferestrelor
o tipă dezbrăcată surâde dintr-un poster
spânzurat de pereţii afumaţi ai unui bistrou
se aud paşii frenetici ai dansatoarelor dintr-un cabaret
închis demult în labirintul centrului vechi
Freddie Mercury cântă de pe un afiş
ceva probabil *another one bites the dust*
cartofii prăjiţi visează din reclame îmbietoare
la chifle tunate cu savori şi melancolii
umbrele aburilor de alcool ofilesc
fantomele amintirilor ascunse prin cotloane
mai răsună din când în când muzici şi râsete
din alte lumi si timpuri imemoriale

praful şi pulberea au nins în straturi groase
peste viaţa şi visurile metropolei
oamenii se strecoară pe lângă ziduri
în parc pe o bancă doi îndrăgostiţi
se sărută cu măştile sub bărbie
vântul răscoleşte blând cenuşa timpului
pe care dimineaţa salahorii o mătură
şi o duc departe unde ştiu numai ei

libertatea era o himeră

parcă trecuseră secole,
libertatea devenise o amintire îndepărtată,
o himeră care le bântuia zilele şi nopţile,
trăiau nostalgia lucrurilor simple
şi a gesturilor lipsite de importanță,
iar pentru ele erau gata să facă orice

fericirea fusese printre ei, în vieţile lor,
o umbră care-i însoţise, fără să se-arate întotdeauna,
pe enigmaticele drumuri ale destinului,
stătuse ca un câine credincios la uşă,
aşteptând mereu să-i deschidă cineva

ar fi dat totul pentru viaţa lor pierdută,
visau să iasă-n lumină din temniţele fricii,
ascunse adânc în labirintul sufletelor,
să se-ntâlnească din nou cu ei, cu ceilalţi,
cu ochii eliberaţi de sclipirile spaimei
sub soarele limpede al întoarcerii

atât de mare era dragostea lor de viaţă
încât erau gata să-şi dea viaţa pentru ea

lockdown

locuim într-un lagăr de concentrare
înconjurat de sârma ghimpată a fricii
fiecare stă cuminte în celula lui
şi ascultă atent printre bătăile inimii

se aud uneori paşi pe coridoare
îngerii spaimei deschid vizeta cu zgomot
şi ne privesc adânc în suflet

nu mai e nimeni acolo toţi au plecat
doar noi mai stăm ghemuiţi într-un colţ
aşteptând un semn sau o veste

din când în când prin gratiile ochilor noştri
ţâşneşte câte-o pasăre speriată
o săgeată în zbor spre libertatea de dincolo

dar nici acolo nu-i nimeni impotriva vieții, ci numai tăcere
şi pasărea rătăceşte pe deasupra lumilor
se odihneşte o vreme pe sârma ghimpată
apoi se întoarce în singurătatea gândurilor

stăm închişi în celule noi prizonierii
şi privim prin ferestrele mici ale viselor
prin care-abia mai pătrunde câte-un fir de lumină

conspiraţie

profeţii adevărurilor oculte
spuneau că boala care bântuia lumea
era doar o invenţie a minţilor malefice,
o conspiraţie pentru înrobirea omului,
un plan global şi un joint business
între Big Brother şi Big Pharma

vaccinurile erau cai troieni
strecuraţi în sângele nostru,
ne injectau să ne manipuleze genetic,
să ne anihileze sistemul imunitar
şi, da, să ne instaleze microcipuri
prin care să fim transformaţi în zombie,
controlaţi, teleghidaţi, robotizaţi

azvârleau măştile, instigau la anarhie
şi hrăneau caii slăbănogi ai iluziilor
cu jăraticul cuvintelor,
iar cu urletele libertăţii dezlănţuite
spărgeau în ţăndări liniştea încordată
şi geamurile întunecate ale spitalelor,
unde agonizau pacienţii cu măşti de oxigen

între timp şiruri nesfârşite de suflete
înfrânte de răul mileniului
plecau în pelerinajul singurătăţii
convoaie de umbre pe drumul tăcerii

totul pendula între adevăr şi minciună,
minciuna devenise adevăr de serviciu,
iar adevărul lua culoarea minciunii,
fake news, deep fake, breaking news
în numele libertăţii, în numele omului,

singurul adevăr incontestabil era moartea,
conspiraţia supremă împotriva vieţii

iar peste toate se întindea tăcută, materială
ca un fum peste suflete şi priviri
spaima oamenilor că viaţa lor
nu va mai fi niciodată ca înainte

sirene şi magnolii

ambulanţe
maşini de pompieri
elicoptere
smurd
urgenţe

sirene sfâşie ziua
sparg noaptea în ţăndări
sirene sirene sirene
urlatele lor se încolăcesc
în jurul inimilor
şi le sugrumă
le înghit
ca un şarpe
boa constrictor

medici paramedici
paranoia frică delir
mănuşi măşti viziere
astronauţii morţii
lumea sol selenar
disperare

alcool sanitar
dezinfectare
nebulizare
oameni pe tărgi
pacienţi ATI
oxigen

sirene
cortegii de sunete
cercuri concentrice

panică
nebunie
demenţă sonoră

urlă salvările
strigă spaima pe străzi
au zburat pasările
nimic
nimicire

sirene sirene sirene
viaţă şi moarte
agonie
muribunzi
morţi

vântul spulberă
petalele magnoliilor
şi le duce-n spirale
alb-violete
spre cer

sirene
petale
suflete

fake news

cititorii în trecut, în prezent şi în viitor,
cititorii de pe promptere, analiştii şi profeţii,
numerologii, zoroastrienii mediatici
din şcoli de gândire şi ideologii diferite,
unii din şcoala apocaliptică de *breaking news*,
alţii din şcoala pozitivistă a promisiunilor,
cu toţii ne spun ce va fi, cum va fi, când va fi...

această pandemie nu se va opri aici, zic unii,
nu vedeţi cât de ciudate sunt lucrurile,
cum apare un medicament nou ori un vaccin,
apare şi o nouă tulpină invulnerabilă,
ca şi când nu trebuie să fim lăsaţi în pace,
planul global merge înainte imperturbabil,
bifat secvenţă cu secvenţă, punct cu punct...
şi anii următori vor fi cu măşti şi distanţe,
vom rămâne izolaţi multă vreme de acum încolo,
sub controlul fizic şi digital al unor instanţe oculte,
viaţa noastră nu va mai fi niciodată la fel...
şi dacă acesta este începutul sfârşitului?

umanitatea va învăţa din această lecţie tragică, spun alţii,
va înţelege mai bine sensul existenţei şi al istoriei,
al ideii de a fi împreună, de *togetherness*,
o comunitate de gânduri şi de suflete,
valoarea păcii, necesitatea armoniei universale,
lumea-şi va plânge morţii în continuare
şi-şi va vindeca rănile privind spre viitor...
cât despre oameni, ei vor învăţa să fie mai buni,
vor lăsa iubirea să le inunde sufletele ca o lumină,
iar fericirea nu va mai fi atât de departe...
şi dacă acesta este un nou început?

profeţii vorbesc de la apusul la răsăritul soarelui,
dar nimeni nu le mai ascultă profeţiile,
singurul adevăr pe care toţi îl cunosc
este frica, o frică adâncă de tot ce-i înconjoară...

oamenii stau ascunşi între spaime şi speranţe,
ascultând pulsul orelor, atenţi la zgomotul lumii,
aşteptând în tăcere să se întâmple ceva...

faza cu viaţa şi moartea

„nu fiţi fraieri, ştiţi care e faza cu Pfizer,
Moderna, AstraZeneca şi alte vaccinuri?”

tot mai mulţi ieşeau în pieţe să protesteze
împotriva izolării, a măştilor şi a vaccinării,
cerând libertate şi întoarcerea la normalitate

urlau în megafoane antivaxerii şi conspiraţioniştii:
„vaccinul vă bagă virusul în ADN şi cipuri în corp,
nu vă cipaţi, oameni buni, nu vă lăsaţi prostiţi,
controlaţi de Bill Gates şi de alţii care conduc lumea”

dar şi mai mulţi îşi puseseră în vaccin
toate speranţele şi toate spaimele

stăteau cuminţi în lungi coloane ale tăcerii,
să ia primul *shot* şi apoi rapelul
(rapel era noul cuvânt pe buzele tuturor)
viaţa îşi desfăşura sensul între două seruri

cohorte de măşti şi gânduri amestecate
aşteptau de fapt un ser miraculos,
un vaccin împotriva spaimei de moarte

pentru că trecuse mult timp şi încă nu ştia nimeni
care era faza cu viaţa şi moartea

vaccin

Pfizer-BioNTech
Moderna
AstraZeneca
Sputnik V
Sinopharm
Sinovac
Johnson&Johnson
poem tragic
al pandemiei Covid-19

dar omenirea de azi
e bântuită
şi de alte pandemii
pandemia însingurării
pandemia lipsei de iubire
pandemia urii
pandemia minciunii
pandemia timpului
care trece prea repede
şi nimeni n-a găsit până acum
vaccinuri pentru ele

poate că în laboratoarele lumii
se lucrează-n secret
şi pentru acestea
poate că într-o dimineaţă
se va spune la ştiri
c-a fost descoperit
un vaccin
într-o singură doză
care imunizează
pe termen nelimitat
împotriva urii

şi a nepăsării
vaccinul iubirii

efecte secundare:
viaţa poate fi uneori
mult mai frumoasă

II OAMENII

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro

omul lui Munch

nu mai ştiam exact unde trăiesc
sau dacă mai trăiesc cu adevărat
lumea-şi pierdea treptat coerenţa
lucrurile şi secvenţele realităţii
ieşeau în relieful privirilor mele
rupte de întregul care se destrăma încet
mai ales noaptea când nu puteam să dorm
ca nişte opere de artă într-un muzeu
scoase din somnul eternităţii
printr-un cerc orbitor de lumină

şi astfel realitatea în zodia absurdului
devenise un fel de muzeu virtual
în care operele moarte de secole
aveau suflet zâmbeau plângeau sau ţipau
se bucurau ori se-ntristau ca-n viaţa reală
suprapunându-se fiinţelor din carne şi oase
într-un joc suprarealist al corespondenţelor
între lumi şi oglinzi paralele

uneori îmi apărea în vis Gioconda
cu ochii ei hipnotici halucinant de umani
privindu-mă adânc în suflet
dar nu-i mai vedeam zâmbetul
enigmaticul ei zâmbet de femeie-înger
din cauza măştii brodate din tăceri si tristeţi
care-i acoperea jumătate din faţă
şi ciudat mi se părea că eşti tu

le visam pe femeile lui Gauguin
frumoase cu sânii tot mai lăsaţi
în singurătatea lor extatică
din locurile unde nu mai ajungea nimeni

acoperindu-şi gurile şi ochii cu palmele
în faţa neliniştii şi a necunoscutului
de unde putea veni cândva
fericirea ori moartea

şi mai ales îl vedeam în fiecare noapte
pe omul lui Munch încremenit pe un pod
care venea de niciunde şi nu ducea nicăieri
cum îşi strânge ţipătul în priviri şi în palme
cu gura acoperită de o mască
să nu spargă în ţăndări liniştea nopţii

iar uneori când priveam în oglindă
mi se părea că mă văd pe un pod între lumi
ţinându-mi gândurile şi spaimele-n mâini
şi în ochi cu umbra lui Munch

vremea marilor însingurări

a venit un timp ciudat, cum n-a mai fost,
când ne-am trezit singuri fără să ştim,
mai singuri decât singurătatea

acum e vremea marilor însingurări,
nu ne mai vorbim, nu ne mai atingem,
ca şi când am fi doi străini

râul se strecoară în lume necunoscut
prin dorinţa noastră de a fi împreună,
am crezut că doar iubirea ne va salva,
dar salvarea vine din însingurare,
din a fi cât mai departe unul de altul

singuri de zile şi nopţi nesfârşite,
ascultăm, aşteptăm nu ştim bine ce,
fiecare ascuns în peştera gândului său,
asceţi fără voie, sihaştri ai spaimei,
sfinţi fără aură ai fericirii mereu amânate

azi din iubire n-a mai rămas decât o umbră
care rătăceşte singură printre oameni,
dintr-o singurătate în alta

cine pe cine va mai trăda

cântecul răguşit al cocoşului
a spart în ţandări somnul lumii
cu buzele arse de visul fericirii

ce straniu răsună strigătul rătăcit
în jungla uscată a aşteptărilor
cine şi-a mai astâmpărat setea amară
cu vinul dulce al trădării?

oamenii poartă măşti transparente
fug şi se-ascund unii de alţii
ochii lor sticlesc de luminile spaimei
şi-ale bucuriei de-a fi singuri

cine pe cine va mai trăda
şi cu ce preţ îşi va vinde sufletul?

poate că azi va fi altfel
poate ne vom da jos măştile
şi ne vom privi adânc în suflete
poate azi vom afla că fericirea
nu se cumpără mereu pe arginţi

yin şi yang

bătuse vântul nopţilor ani la rând
şi întunericul se întinsese asupra zilelor
acum cuprindea lumea ca o sferă
într-o crustă imaterială transparentă

în sferă oamenii trăiau tot mai singuri
si tot mai străini unul de altul

în jocul vieţii şi al morţii
eclipsa acoperea cerul pământul şi sufletele
frica de moarte teama de viaţă
trăiau îngemănate yin şi yang
iar iubirea devenea amintire

timpul părea mai leneş decât oricând
tăcerea îşi număra bătăile inimii

măştile iubirii

fuseseră de-ajuns un virus necunoscut
şi o spaimă care creştea în inimi
ca oamenii să-şi dea jos măştile
pe care le purtau dintotdeauna

căzuseră rând pe rând masca binelui,
masca bucuriei şi a seninătăţii,
a dăruirii şi a jertfei de sine
şi multe altele atât de bine croite
încât păreau chipuri adevărate,
căzuse şi ultima, masca iubirii

nu mai purtau decât masca molimei,
care le acoperea faţa ca o botniţă,
dar la descoperea sufletul
în privirile reci, cu reflexe de sticlă,
în care nu se mai citea nimic decât frica

vântul timpului mătura caldarâmul
şi spulbera măştile iubirii
ca pe un val de frunze uscate
în milioane de chipuri însingurate

oamenii strigă după libertate

oamenii strigă după libertate în stradă,
scandează în versuri, fluieră, urlă,
îşi sfâşie hainele şi calcă pe măşti,
pentru că libertatea, spun ei,
e mai presus decât lupta obscură
care face din toţi o turmă de sclavi
şi chiar decât viaţa în sine...

răzvrătiţi la zidurile plângerii,
îi strigă în cor „asasinilor"
pe medicii-astronauţi din saloane,
sufocaţi de măşti şi de spaimă,
cu buzele arse de sarea lacrimilor
şi chipul morţii oglindit pe viziere...

anarhiştii visului de-a fi liberi
nu se tem că moartea-i poate atinge,
ei cred că totul e-o minciună globală,
conspiraţie pentru înrobirea finală...
între timp, pacienţi în coloane de umbre
pleacă spre o lume mai bună...

unii caută cu orice preţ libertatea,
iar alţii eliberaţi din carcera fricii
sunt liberi ca-ntr-un vis niciodată visat...

iubirea era principiul suprem

vorbeau întruna despre iubire,
ţineau conferinţe despre iubire,
scriau cărţi şi tratate despre iubire

încă de mult iubirea era principiul suprem,
sensul vieţii, mijlocul şi scopul fiinţării,
lumina sufletului, calea desăvârşirii

dar un rău nou apărut în lume,
cine ştie de unde, din ce neant,
a adus cu el frica nimicului
mult mai mare decât de obicei

oamenii au început să se-ascundă unul de altul
şi-au devenit cu timpul tot mai străini,
în chiliile reci ale singurătăţii

a fost de-ajuns ca răul acela să apară
că iubirea s-a destrămat ca un fum
şi-n locul ei a rămas o mare însingurare

aproapele devenise departele

iubirea era tot mai puţină
oamenii care fuseseră împreună
se îndepărtau unii de alţii
bărbat de femeie
copil de părinţi
frate de soră
prieten de prieten

toţi se ocoleau de departe
toţi se ascundeau
în odăile lor minuscule
între pereţii sufletului
se izolau în cotloane
numai de ei ştiute

în timpul acela
dacă vedeai un om
trebuia să fugi
cât mai departe
să ţi se piardă urma
să ţi se piardă umbra

aproapele devenise departele

iubeşte-ti aproapele

iubeşte-ti aproapele
ca pe tine însuţi
devenise în vremea aceea
fereşte-te de aproapele
cât poţi pe unde poţi
fii cât mai departe de el
să nu-i vorbeşti
să nu stai în suflarea fiinţei lui
în raza sufletului lui
şi chiar să nu-l mai vezi
să nu-l mai auzi
să nu-l mai simţi

cât despre iubire
şi despre a-l iubi ca pe tine însuţi
de mult nu ne mai iubeam
nici pe noi înşine
nici unii pe alţii

iubeşte-ţi aproapele
urăşte-ţi depărtatele

sfinţi în globuri de sticlă

trăiau fiecare într-o bulă transparentă
bula spaimei faţă de celălalt

iubirea fugise dintre ei alungată
de biciuirile şuierătoare ale fricii

sfinţi însinguraţi în globuri de sticlă
nu-şi mai atingeau nici privirile
nici cuvintele şi nici sufletele

erau sihaştri într-o asceză ciudată
ei copiii orfani ai mileniului
care culegeau cu lăcomie fructele vieţii
şi nu vedeau nimic dincolo de ea

se temeau unii de alţii mai mult ca oricând
oricine putea deveni fără să ştie
omul care aduce sfârşitul

profetul se întorcea în pustie

o, voi, biete fiinţe
rătăcite printre himere
şi bucurii de o clipă,
hăituite de frica vieţii şi-a morţii,
de neputinţa iubirii,
care vă vindeţi întruna
pe-arginţi şi iluzii,
priviţi, vor veni peste voi
vremuri încă mai grele,
dacă nu veţi schimba
ceva în sufletul vostru!

vorbea cu ochii pierduţi
în arşiţa soarelui,
umbre cu măşti
şi-o frică adâncă-n priviri,
oamenii
treceau mai departe
străini unul de altul,
transparenţi,
ascunzând-se
printre arborii scheletici
ai gândurilor

lumina apusului
înroşea iarba albă de secetă,
profetul se întorcea în pustie
să le vorbească
păsărilor şi fiarelor,
care-l ţintuiau împrejur
cu priviri aprinse,
de sticlă

oamenii luau ochi de fiare,
fiarele luau ochi de oameni

hei, e cineva pe aici?

plouă de-atâtea zile că am pierdut şirul ploilor
în acest martie ciudat, de poveste,
o poveste în care-am intrat fără să ştim
şi care nu vrea să se mai sfârşească...

hei! heeeei! e cineva pe-aici? ne-aude cineva?
opriţi odată povestea asta închipuită,
piesa aceasta de teatru ieftin sau ce este,
închideţi gura naratorului, opriţi delirul,
scoateţi luminile, umbrele şi spaimele din priză,
împuşcaţi sufleurul cu glonţul tăcerii
să nu-şi mai sufle replicile otrăvite
în urechile avide ale îngerilor dezastrului,
trimiteţi actorii acasă, goniţi publicul,
ce mai aşteptaţi?

să-nceteze comedia asta de prost gust,
care se joacă de-a viaţa şi de-a moartea,
înfăşuraţi scena, suferinţele şi destinele,
strângeţi toată povestea sul
şi, hocus-pocus, printr-o magie
(chemaţi pe cineva priceput, un mag, un taumaturg),
aruncaţi-o în cele patru vânturi,
daţi-i drumul ca unui covor zburător
să se ducă pe pustii, în pustiile uitării,
de unde nimic, nicio umbră, nicio amintire
nu s-au mai întors vreodată,
ori lăsaţi-o să se spulbere ca o sferă de păpădie
ţesută fin din speranţe şi din coşmaruri
în neantul din care s-a plămădit

iar noi, figuranţii, eroi de doi bani
într-o piesă bizară pe care n-o-nţelegem,

să ne trezim ca dintr-un vis care ne-a visat,
ne-a devorat, ne-a mestecat, ne-a supt sângele,
în lumea rece a vieţii, printre copaci şi priviri mirate,
în mijlocul ploii care plouă de-atâta timp
şi duce cu ea rămăşiţele gândurilor noastre,
fărâmele amintirilor şi visurilor livide,
spălându-ne trupurile şi sufletele,
curăţindu-ne ochii de cenuşă şi întuneric,
născându-ne curaţi, luminaţi
dintr-o poveste care n-a fost a noastră
într-una nouă, care-ar putea să fie...

frica ne dă jos măştile

am uitat de noi şi de măştile noastre
pe care le păstram într-o rezervă a minţii
şi ni le punem una câte una
în funcţie de fiecare situaţie
ca să facem faţă vieţii
gata mereu de şotii şi de surprize

uneori ne punem masca indiferenţei
ca să arătăm că nimic nu ne-atinge
iar când vrem să părem fericiţi
ne luăm pe chip masca fericirii
şi pentru o clipă sau poate o zi
arătăm fericiţi în ochii celorlalţi
şi în oglinda închipuirii noastre

măştile sunt arsenalul nostru secret
în complicatul ritual al supravieţuirii
din teatrul absurdului în care jucăm
fără să întrebăm ori să fim întrebaţi
le purtăm de dimineaţa până noaptea târziu
iar uneori adormim cu ele
pentru un somn chinuit fără vise

dar azi frica ne dă jos măştile
şi ne aruncă goi şi neputincioşi
în această piesă tragică şi adevărată
care se joacă pe viaţă şi pe moarte
cu sânge speranţe şi spaime
ca pe nişte actori începători
care nu-şi mai pot învăţa rolurile

figuranţi într-un teatru absurd

suntem figuranţi intr-un teatru absurd,
ne punem măştile şi intrăm în roluri,
ne jucăm partiturile neînsemnate,
ducem o tavă, coborâm din lift,
intrăm pe o uşă, ieşim pe alta,
râdem, plângem, urlăm, protestăm,
luăm palme, suntem daţi afară în şuturi,
uneori zicem câte ceva, de cele mai multe ori, nu.
replica noastră oricum nu contează,
facem pe viii, facem pe morţii,
trăim sau murim, după cum e scenariul,
nu ştim dacă jucăm bine sau rău,
piesa noastră e fără spectatori,
noi suntem şi actorii, şi publicul...

la sfârşit, cade cortina ca o ghilotină
peste gândurile şi capetele noastre,
ne dăm jos măştile şi rămânem aşa cum suntem,
banali, neajutoraţi, lipsiţi de vlagă şi de sens,
iar de undeva, de sus, se-aude o voce gravă,
vocea regizorului, pe care nu-l vede nimeni:
părăsiţi scena, se face curat acum,
se dezinfectează totul, se nebulizează
vieţile, destinele, umbrele, visurile,
scena trebuie să fie curată, imaculată
pentru următoarea reprezentaţie...

încă ne e dor să ne întâlnim

astăzi nu ne mai vedem deloc,
urgia care bântuie lumea ca o plagă biblică
ne-a închis între pereţii transparenţi
ai singurătăţii şi frustrărilor noastre

încă ne e dor să ne întâlnim,
să ne îmbrăţişam, să sporovăim
despre nimicuri ore întregi
la o cafea, la un pahar cu vin,
să ne pierdem timpul împreună,
cum n-am mai făcut-o demult

lumea merge înainte nepăsătoare
în mersul ei incoerent şi conflictual,
prin războaie, sărăcie şi foamete,
globul se-nvârte tot mai repede
şi pluteşte haotic prin spaţiu
printre găurile negre ale gândurilor noastre,
iar ziua este din ce în ce mai scurtă

trăim repede, mult mai repede
decât cei de dinaintea noastră
(ei unde sunt, pe ce tărâmuri, prin ce netimpuri?)
rezumându-ne fericirile şi disperările
la orele tot mai puţine ale timpului nostru,
fără măcar să ne mai întrebăm,
doar vorbind, doar prefăcându-ne
că aşa trebuie să fie viaţa noastră

şi tocmai de aceea ne e dor să ne întâlnim,
să ne pierdem timpul fericiţi că-l pierdem,
timpul nostru şi aşa prea puţin

fuga de timp

e timpul să dăm ora înainte
să fie mai multă lumină
cât mai multă lumină
cum ar fi să fie numai zi
când ne-am mai trăi visurile
şi coşmarurile?

e ora să dăm timpul înainte
e timpul să ieşim din timp
din timpul acesta
care ne ţine în ghearele lui
ca o fiară care-şi sufocă prada
timpul şi-a înfipt colţii adânc
în sufletul nostru
şi ne sfâşie încet
în linişte
într-o linişte în care abia
ne mai auzim
din când în când
bătăile inimii

dar după acesta
va veni un alt timp
despre care nu ştim cum va fi
singurul lucru pe care-l cunoaştem
pe pielea noastră
pe sângele nostru
este că orice s-ar întâmpla
timpul rămas
va fi tot mai puţin

fuga de timp
fuga către netimp

III IUBIREA

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro

şi zeii purtau măşti

atât de mult ne obişnuiserăm
cu starea în care ne aflam
încât ne era teamă de multe ori
că nu ne vom mai putea concepe altfel
viaţa pe noi înşine destinul iubirea
(sau ce mai rămăsese din ea)
decât purtând măşti ascunzându-ne
ferindu-ne unii de alţii
şi de răul care bântuia
de atâta vreme pământul

demult nu ne mai îmbrăţişam
nici măcar nu ne mai atingeam
ne mai vedeam uneori doar ochii
cum aleargă de colo-colo
ca sălbăticiunile prinse în cuşcă

nu-ţi mai văzusem zâmbetul
ţi-l căutam pe ascuns în priviri
sperând să văd măcar o sclipire o undă
şi când credeam că-l zăresc
îmi spuneam că nu e totul pierdut
că nu se sfârşesc toate aici
dar nu ştiam (sau mă prefăceam că nu ştiu)
că bucuria şi tristeţea
fericirea şi nefericirea
se oglindesc uneori la fel
la fel de real ori de înşelător
în luminile şi umbrele ochilor

din când în când ne ridicam privirile
departe în ceruri
aşteptând să se întâmple ceva

să ne vină un semn de acolo
şi ni se părea în nopţile albe
când ascultam cum bate inima lumii
că şi zeii purtau măşti
tot mai însinguraţi
tot mai străini de ei şi de noi
nemaiubindu-se
nemaiubindu-ne

şi mereu aşteptam ziua de mâine
sperând în nebunia noastră
care ne ţinea pe linia dintre viaţă şi moarte
că totul nu este decât un vis
care se va sfârşi odată şi-odată
într-un apus ori într-un răsărit

mierea sălbatică a speranţei

m-ai întrebat sau poate mi s-a părut
cum trec prin vremurile grele de azi
mai degrabă ele trec peste mine
ca o furtună sălbatică dezlănţuită
care ameninţă să mă spulbere
din punctul de sus al echilibrului
atât de fragil precum iluziile noastre
în jos pe versantul pierderii de sine

caut sensuri în galbenele file
în lume şi-n stele ca bătrânul dascăl
(eu ceva mai tânăr decât el)
şi nu găsesc niciunul oricât aş căuta
ne-au fost date timpuri ciudate
ironic privilegiu al destinului
cineva ne pune la grea încercare
şi nu ştiu ce vrea de la noi
adevărul bate cu mâinile slabe
la porţile ferecate ale oraşului
şi nimeni nu-i mai deschide
pentru că oamenii au fugit
iar cei rămaşi stau ascunşi între ziduri
asurziţi de vocile fricii
care strigă pe culoarele pustii
ale sufletelor însingurate

supravieţuiesc acestor vremuri
de rătăcire prin deşertul fiinţei
cu pâinea uscată a gândurilor
pe care mi-o păstrez ca un cerşetor
cu teamă de pe o zi pe alta
trăiesc aceste timpuri amare

cu mierea sălbatică a speranţei
şi-a amintirii tale tot mai îndepărtate

absint absent

beau din absintul iluziilor
am nevoie de o băutură tare
care să mă scoată din real
un absint care să mă facă absent
de la apelul vieţii cotidiene
să visez că plutesc că levitez
pe pajişti nesfârşite de lavandă
într-o lumină spiritual-materială
pe ecranul căreia să generez realităţi
cu o simplă atingere a degetelor
ca pe un *touchscreen* al visului

îmi place să mă mint (cui nu-i place?)
să-mi spun că totul e sub control
(dar sub controlul cui?)
că totul merge bine cu noi
că viitorul ne râde în faţă
în feţele noastre îngrijorate
schimonosite de spaima secolului
peste care au crescut măşti
precum coaja pe trunchiul copacilor
că viitorul ne va aduce înapoi
vieţile furate de tornada nebuniei
de acest tsunami iscat din neant
şi duse undeva departe-aproape
într-un spaţiu ciudat un *no man's land*
o anticameră a nimicului

crunte sunt însă dimineţile
în care mă trezesc înconjurat
de lumina cenuşie a realităţii
în urletele apocaliptice ale sirenelor de salvare

şi-n ritmul accelerat al bătăilor inimii
în mijlocul fricii inepuizabilei frici
care creşte în jurul nostru
încă de la prima respiraţie

ora tăcută a singurătăţii

poate ar fi trebuit să ne mai vedem,
să ne mai vorbim din când în când,
mai aveam atâtea lucruri să-ţi spun,
atâtea poveşti frumoase
pe care ar fi meritat să le-asculţi, să le trăieşti,
iar dintre ele cea mai frumoasă
era povestea noastră neterminată,
care nu se va sfârşi probabil
cu „şi au trăit fericiţi...”

dar nici hazardul, şi nici destinul
nu făcuseră nimic pentru asta,
vreo-ntâlnire întâmplătoare de drumuri
ori vreo conjuncţie rară de astre,
iar noi, ce-am fi putut face noi,
biete fiinţe copleşite de sensuri şi nonsensuri,
care înţelegeau tot mai puţin
din ceea ce li se întâmplă?

după aceea veniseră vremuri stranii,
când oamenii se priveau cu ochi de gheaţă
şi fugeau unii de alţii ascunzându-se
prin ungherele goale ale sufletelor
de răul care cotropise lumea, de ei înşişi,
laolaltă cu spaimele şi dorinţele lor secrete

la răscruce de timpuri şi pandemii,
nimic nu mai era cum fusese,
nici noi nu mai eram ca înainte,
trecuse timpul, poate câteva vieţi,
şi nimeni nu mai ştia acum,
la ora tăcută a singurătăţii,

când priveam cerul, carte deschisă
plină de semne şi sensuri necunoscute,
cum era când oamenii erau fericiţi

spectacol

oprisem cele mai bune două fotolii
intr-un loc de unde puteam vedea totul
stăteam comod gata pentru orice
comandasem şi două fresh-uri de portocale
dar nu mi le aducea nimeni
iar tu ca de obicei nu mai veneai

aşteptam să văd ceva unic
fusese nu ştiu ce conjuncţie de planete
rarissimă care se-ntâmplă la o mie de ani
(cu puţin noroc îmi ziceam
o vom prinde şi pe următoarea)
şi-ncepea un spectacol cosmic
cel mai frumos apus de soare
şi un fabulos răsărit de lună
într-un echilibru nemaivăzut

dar nu se întâmpla nimic
soarele nu mai voia să apună
iar luna se oprise undeva între mare şi cer
nu mai trecea nimeni prin jur
nici oameni nici umbrele lor
cei rămaşi păreau nişte copaci
răsfiraţi de-a lungul ţărmului
cu rădăcinile înfipte adânc în nisip
şi cu ramurile cerând ajutor
păsările încremeniseră în aer
deasupra apelor sculptate de bronz

nu se întâmpla nimic absolut nimic
dar totul începea să se golească de sens
ca un corp din care curge tot sângele

lumea părea să fie la fel dar nimic
nu mai semăna cu ce fusese înainte
iar tu nu mai veneai trecuse timpul
nici nu mai ştiam de când aştept

luasem locuri pe rândul întâi
la spectacolul apocalipsei
care avea să înceapă curând
care începuse demult

umbrele noastre se ţin de mână

apusul îmi inundă singurătatea
cu o lumină care mă-nfăşoară încet
într-o tăcere moale şi transparentă
în camera mea unde vorbesc uneori
cu umbrele necunoscute ale fricii

lumina apusului mă răpeşte
in carul ei fastuos de foc şi de raze
cum pe Enoch îngerii mai demult
l-au suit de la pământ la ceruri
şi mă duce departe la ţărmul mării
undeva la marginea timpului
unde oamenii erau fericiţi
iar umbrele noastre se ţin de mână şi-acum
pe ţărmul nesfârşit al amintirii

alcoolizare

în fiecare seară târziu mă alcoolizez
cu gândul că încă mă iubeşti
suport mai bine ştirile despre pandemie
nopţile care mi se par nesfârşite
şi-n general viaţa aşa cum e

doar beţia cu tine cu gândul la tine
cu imaginea chipului tău uşor mirat
mă mai ajută să merg înainte
chiar dacă nu ne-am mai întâlnit de secole
şi nu ne mai vedem decât pe zoom
în ultima vreme tot mai rar

în rest nopţile albe narcotizat de tine
privesc cerul ca un astronom halucinat
de cine ştie ce intuiţie sau revelaţie
şi caut sensuri subtile ori profeţii
în conjuncţia şi luminile stelelor

uneori ca o biruinţă a nebuniei
care mă cuprinde în cercuri concentrice
mi se pare că şi luna şi stelele au mască
alteori până şi poezia pe care ţi-o scriu
poartă o mască transparentă
din spaima faţă de gânduri rebele
care-i pot otrăvi fiinţa de ceaţă şi de lumină

şi-ar mai fi ceva poate-ai să râzi
apropo de măştile pe care le purtăm
ca să mă încadrez stilistic în tema timpului
de ziua ta ţi-am luat o mască artizanală
cusută cu fir de argint şi încrustată cu perle

totul începuse atât de frumos între noi
pandemia ne-a încurcat visurile
acum doar ne mai scriem pe whatsapp
eu îţi trimit versuri din când în când
iar tu-mi răspunzi cu emoticoane

ne vorbim mai mult fără cuvinte
cu semne simboluri şi rune
ultima dată tu mi-ai trimis un mesaj
cu un chip fericit şi trei inimioare
iar eu ţie un buchet cu trei trandafiri roşii

aş vrea să beau din nou o cafea cu tine

n-am mai băut de mult o cafea cu tine
mai ţii minte cum era pe atunci
râşneam boabele prăjite cu artă
de un bătrân armean maestru al cafelei
şi umpleam aerul cu o aromă ameţitoare
o fierbeam în ibric pe flacără
şi ieşea concentrată ca un espresso
cum băusem eu în Italia la o bursă
îndulcită cu zahăr brun din america de sud
îţi puneam mult caimac plenty of flavour
o horbotă înmiresmată de spumă

şi-mi povesteai câte-n lună şi-n stele
despre cărţi literatură în special poezie
despre psihologie erai pasionată de psihologie
visai la o croazieră în jurul lumii
iţi spuneam şi eu ce mai scriu ce planuri mai am
şi ce bine-ar fi să te regăseşti şi tu în ele
şi-ntre timp te priveam pe furiş
încercam să-ţi văd ochii limpezi
mările sudului plajele însorite visele
şi plantaţiile de cafea din sclipirile lor

după aceea au venit vremuri ciudate
ne-am văzut tot mai rar şi tot mai puţin
nu mai era timp de călătorii reale sau imaginare
nici de visare şi nici de iubire
n-a mai fost timp pentru noi doi

toate-au rămas vii în mintea mea
împreună cu mireasma îmbătătoare a cafelei
şi cu lumina clară a ochilor tăi

şi nu ştiu cum să-ţi spun cât de mult mi-aş dori
să beau din nou o cafea cu tine

dadaism

din litere şi frunze
ţi-am scris un poem
cu tentă dadaistă
lung ameţitor
o spirală multicoloră
de cuvinte sunete şi imagini

ţi l-am citit mai târziu
când toamna era şi mai colorată
şi curgea tot mai singură
prin sângele nostru

pe vremea aceea purtam măşti
în faţa timpului crud
ca lumina de octombrie
masca bucuriei masca tristeţii
masca însingurării
uneori masca fericirii
care nu erau altceva
decât chipurile sufletului nostru
şi ne întâlneam din ce în ce mai rar
şi mai ales în gând

ai ascultat şi n-ai spus nimic
doar în ochii tăi am văzut
oglindindu-se în tăcere
toate culorile toamnei

noi, zeii

ne crezuserăm zei,
mai presus de toţi oamenii,
deasupra timpului, a vieţii şi-a morţii,
ştiam că iubirea ne face eterni

în Olimpul nostru dintre cer şi pământ,
n-ajungea nimic din zgomotul lumii,
nicio umbră, nicio tristeţe, nicio lacrimă,
niciun rău care să ne-atingă,
trăiam în sfera de lumină-a iubirii

dar, fără să ştim, se-ntâmplase ceva,
frica-ncepuse să bântuie lumea
şi intrase pe-ascuns şi-n sufletul nostru

locuiam în piscul singurătăţii,
purtam măşti, noi, zeii Olimpului,
şi ne priveam de tot mai departe
într-o mare tăcere...

voi fi un străin venit de niciunde

stau într-o celulă scobită
în muntele meu de singurătate
(precum Contele de Monte-Cristo îmi spun)
aud doar tăcerea asurzitoare a pietrei
care-mi vibrează în inimă şi în sânge
visez la cerul albastru şi simt de departe
adierile sălbatice ale mării

sap de mult timp în stânca tăcerii
într-o noapte voi sparge zidul de piatră
şi voi sări pe undele lunii în ape
marea gândurilor mă va duce zile şi nopţi
spre ţărmul libertăţii pierdute

poate nu va mai şti nimeni cine sunt
poate nici tu nu mă vei mai cunoaşte
voi fi doar un străin venit de niciunde
adus din larg de vântul uitării

niciodată

te-am privit în ochi de atâtea ori
şi nu te-am recunoscut

mă aşteptam să ai un chip feeric
precum zânele cu ochi albaştri
din basmele copilăriei şi din visele mele
credeam că arăţi ca o zeiţă
înveşmântată într-o aură nepământeană
ori măcar ca o prinţesă strălucitoare
cu diamante în părul de aur

dar tu aveai un chip obişnuit
şi o înfăţişare simplă aproape banală
între nenumăratele feţe ale vieţii
care ne purta ca un torent unde voia
în ritmurile ei vijelioase
orbindu-ne
vrăjindu-ne
desvrăjindu-ne

acum din această singurătate
în care-mi aud gândurile
răsunând în gongul pereţilor
înţeleg limpede că tu ai fost

şi dacă te-aş mai vedea cine ştie cum
te-aş recunoaşte dintr-o mie de chipuri
te-aş privi în ochii tăi enigmatici
şi nu te-aş lăsa să mai pleci
niciodată
fericire

stare de urgenţă

era urgent era imperios necesar
să-ncep o operaţiune de curăţenie generală
venise momentul unor schimbări
fundamentale în viaţa mea

trebuia înainte de toate să deschid larg ferestrele
să pătrundă lumina zilei în obscuritatea
care plutea ca o ceaţă între două lumi
să mătur cioburile ultimei beţii
cu gânduri negre
să curăţ cenuşa atâtor iluzii pierdute
să suflu praful amintirilor
care sufoca orice vibraţie a minţii
să rup pânzele de păianjen
ale vechilor iubiri
care-mi înfăşurau fiinţa
şi-mi împăienjeneau ochii
în lacrimile amare ale unor regrete fără rost
să alung himerele cu care fumam
din opiul speranţei şi al nebuniei
să gonesc umbrele şi fantomele trecutului
care se aciuaseră prin toate cotloanele
să deschid uşa la perete
pentru oricine ar fi vrut să intre
in casa în care nu mai fusese nimeni
de atâta amar de vreme

eram în stare de urgenţă
o perpetuă stare de urgenţă de când mă ştiam
dar acum nu mai puteam amâna
nicio clipă nicio secundă
şi după atâtea tergiversări

după atâtea negocieri cu mine însumi
trebuia să încep
un amplu proces de renovare
a sufletului meu

ne vedem în post-pandemie

rămăsese clar bătut în cuie
ne întâlnim în post-pandemie la o cafea
mă şi vedeam te şi vedeam încă de-acum
fără măşti fără spaime fără priviri fixe
sporovăind fleacuri ca de obicei dulci nimicuri
câre-n lună şi în stele mai ales în stele
pentru că nopţi la rând priveam stelele
le cercetam cum licăresc cum tremur
umezi pe bolta senină cum zice poetul
galaxiile constelaţiile ca un astrolog începător
şi aveam atâtea să-ţi spun despre univers
despre destin despre iubire despre orice

treceau zilele începusem să mă pregătesc
să-mi fac curat prin suflet unde era haos
să-mi pun gândurile în ordine perfect aliniate
speranţele mai în faţă la vedere
îndoielile pe rândul doi camuflate de iluzii
iar fricile gândurile negre ascunse undeva în spate
să nu ştie nimeni de ele în afară de mine

îmi aruncam spaimele la coş una câte una
in fiecare zi o frică o angoasă care mă chinuia
dar nu puteam să scap de un gând
ce-o să ne spunem de fapt când ne vom vedea
cum vei arăta cum voi arăta după atâta timp
eu cu tăieturi adânci în suflet de la singurătate
tu cu chipul răvăşit de un zâmbet îndepărtat
aşa cum mi-l închipuiam zi şi noapte

rămânea o teamă adânc implântată în mine
care creştea de la o zi la alta

şi-mi cuprindea ca o plantă carnivoră inima
frica de-a te întâlni după atâta vreme
frica de-a te privi în ochi şi-a citi în ei
eu cititorul în constelaţii şi-n zodii
cine ştie ce depărtări şi-nsingurări
cine ştie ce stele reci cu reflexe străine

aşteptam prima zi de după pandemie
(nu ştiam nici eu nici tu când va veni)
număram obsesiv lunile zilele orele
temându-mă întrebându-mă cum va fi

balada iubirilor mediterane

floare albă de leandru
te revăd în gândul tandru
la mijloc de hemisfere
printre zodii efemere

m-am pierdut cu tine-n Palma
şi-am băut adânc din calma
apă dulce a uitării
ochi rotund în unda mării

băteam Palma de Mallorca
şi fumam din greu mahorca
ierbilor din vise vane
în luciri mediterane

survolam apoi Olimpul
eram zei şi sfidam timpul
zburători din cer în limburi
noi înfăşuraţi în nimburi

ne puneam aripi de soare
la apus cădeam în mare
ne iubeam în fel şi chipuri
citeam rune în nisipuri

parcă sunt de-atunci milenii
scriu poeme şi ectenii
spun balade şi litanii
implor vremea conjur anii

să ne-ntoarcem iar în Palma
să îmi spui din nou mi alma

ori în Grecia eternă
să fugim din lumea ternă

noi de-atunci nu cei de-acum
dar ne-am risipit în fum
în apusuri şi culoare
peste timpuri peste mare

IV SPERANŢA

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro

ştirile zilei

campanii electorale discursuri frenetice
mulţimi manifestaţii urale urlete
acuzaţii răsunătoare scandaluri procese
aplauze steguleţe majorete confetti

oameni decapitaţi înjunghiaţi în catedrale
sânge pe străzi spaima dându-se de-a dura
prin sufletele oamenilor
cutremure victime sub dărâmături
catastrofe răpiri violuri cadavre

lumea este devastată de pandemie
umanitatea cade secerată
de coasa invizibilă a lui Covid-19
zeul infernului de azi
nicio speranţă în calea urgiei
niciun semn de îmblânzire a fricii
un tsunami de care n-ai unde să te-ascunzi
măşti stare de urgenţă carantină *lockdown*
ţări închise oraşe închise inimi închise

urlă crainicii prompterele televiziunile
curg ştirile pe burtiere ca un râu murdar
care duce cu sine iluziile oamenilor
creşte preţul aurului al petrolului şi al locuinţelor
totul se scumpeşte ca-ntr-o cursă a morţii
scade preţul vieţii la bursele destinului
creşte nebunia pe spirala disperării

de dimineaţă porumbelul meu argintiu
n-a mai venit să-i dau firimituri şi grăunţe
l-am aşteptat cât a fost ziua de lungă
dar n-a mai poposit pe balconul meu

şi despre asta nu s-a spus nicăieri la ştiri

mâine mă voi trezi şi mai devreme
în lumea bântuită de zeul morţii
plină de înfrângeri şi de victorii
de discursuri de măşti şi de promisiunea fericirii
şi-l voi aştepta să apară plutind din depărtare
poate tocmai din Vechiul Testament
ca un semn că nu e totul pierdut

şamanul care cheamă soarele

dimineaţă de noiembrie
înecată în parfum de crizanteme
lumini colorate zâmbesc
prin vitrinele farmaciei
noaptea se-ascunde în inimi
oameni cu măşti trec pe trotuare
fără să se vadă unul pe altul

o vioară cântă la metrou
bătrânul vals valurile Dunării
în acompaniament de pian
claxoane şi huruit de tramvaie
straniu răsună cântecul viorii
în infernul de senzaţii al toamnei
păsările urcă pe spiralele muzicii
şi zboară în cercuri concentrice
deasupra lumii în aşteptare

în dimineaţa cu sunet de vals
şi gust amar de cenuşă
violonistul pare-un şaman
care cheamă soarele dintre ceţuri
şi viaţa din văile morţii
un profet ce-i aşteaptă pe oameni
să se-ntoarcă din lunga lor rătăcire
prin ţinuturile singurătăţii

îngeri însetaţi de lumină

timpul sălbatic a fugit într-o noapte
gonit de biciul tăios al gândurilor
ca un câine atins de turbare
umbra lui rătăceşte şi-acum
prin labirinturile necunoscute
ale sufletelor noastre

timpul acesta neîmblânzit
ieşit din cotloanele întunericului
a suflat cu suflare de spaimă
peste noi care aşteptam îngânduraţi
la porţile închise ale speranţei
şi ne-a risipit în deşertul singurătăţii
a alungat atingerea mâinilor tale
şi mi-a lăsat doar ochii tăi miraţi
umbriţi de-ntrebări şi tăceri
privindu-mă de departe

dar în arşiţa fricii şi-a rătăcirii
prin pustiuri crepusculare
timpul nebun ne-a adus
şi o sete adâncă de noi
o sete de iubire care ne-a ars buzele
şi ne-a secat ochii însinguraţi
de îngeri însetaţi de lumină
şi de frumuseţea pierdută a vieţii

scrumul apocalipsei

seceta a albit iarba prin suflete
ni s-au uscat copacii gândurilor
a nins cu singurătate peste inimile noastre
ne-au troienit tăcerile de-am crezut
că ne acoperă scrumul apocalipsei

zboară timpul ca o cometă rătăcită
nu-i mai vedem decât coada de funingine
se spulberă cenuşile în neant
şi descoperă ochii strălucitori ai speranţei
care ne privesc prin miliarde de stele

rugăciune

Doamne, în pustiu şi paloare,
mai dă-ne puţină ninsoare,

neaua prin deschisele uşi
să curgă pe aprinse cenuşi,

răul din lume să-l stingă
şi pace din ceruri să ningă,

prin fulgii curaţi de zăpadă
Lumina-Ţi pe noi ca să cadă!

poveşti în care păsările nu mai cântă

păsări prinţese balauri ceruri înstelate
ce frumoase erau poveştile copilăriei
zburam ca vântul şi ca gândul pe cai nevăzuţi
ori cu aripi mari de lumină printre stele
treceam din viaţă în poveste şi înapoi
fără să ştiu unde începe povestea şi unde se termină
pentru că viaţa însăşi era o poveste
în care binele ieşea mereu învingător
şi din care n-aş fi vrut să mai plec niciodată

dar caii păsările şi alte fiinţe miraculoase
au zburat cu timpul atât de sus
că s-au pierdut în ceruri spuzite de vise
şi eu odată cu ele pe aripi fermecate
apoi m-am trezit pe un alt tărâm
unde nu mai erau nici cai înaripaţi
nici păsări cu ghiersul de miere
care cântă şi înmoaie inima lumii
nici Sfânta Vineri care să facă minuni
nici prinţese cu părul de aur până la călcâie
nici eu care trăiam în poveşti

şi astăzi trec dintr-o poveste în alta
dar poveştile nu mai sunt la fel de frumoase
precum cele din copilăria îndepărtată
sunt poveşti în care păsările nu mai cântă
şi caii nu mai zboară nici o palmă de la pământ
aripile ni destramă în ceaţă
iar stelele se-ascund adânc după nori

poveşti cu oameni străini unul de altul
in care e tot mai frig şi tăcere
iar binele nu mai învinge întotdeauna

rătăcesc printr-un labirint de gânduri şi întâmplări
într-o lume care nu mai are timp de poveşti
bântuită de utopii şi semne apocaliptice
din care-a zburat într-un târziu şi pasărea iubirii
caut drumul spre lumea pierdută
ani-lumină mi se pare că ne despart
merg pe firul de cenuşă al visului de demult
şerpuitor strălucind ca un râu al memoriei
între luminile şi umbrele timpului

o cupă de şampanie în noapte

azi-noapte, la lumina tulbure
a unui felinar care-mi veghea somnul,
l-am văzut pe Sfântul Valentin —
purta mască, părea cam abătut
şi trimitea mesaje pe whatsapp
(cu o dexteritate care m-a uimit)...

pe bancă şi-n jur erau risipite săgeţi,
flori, inimi de purpură, funde şi panglici,
cutii cu inele, bijuterii şi alte obiecte strălucitoare
şi chiar măşti pline de cristale swarovski...

anul ăsta, am rămas cam singur, mi-a zis,
şi cu atâta marfă, am depozitele pline,
de parcă oamenii nu mai vor iubire,
tu nu iei nimic? mereu ai luat câte ceva de la mine,
am tot ce vrei, dacă nu, comand...
nu mai iau, i-am spus, e timpul
să privim mai adânc în sufletul nostru,
de data asta, voi oferi doar gânduri şi cuvinte
Şi câteva poeme, scrise sau nescrise...

a tăcut îngândurat şi deodată
a desfăcut o sticlă de şampanie,
o jerbă de sunete a bubuit în noapte
în amfiteatrul pustiu al parcului
şi au zburat păsările speriate —
pentru iubire! a ridicat cupa de plastic,
pentru iubire! am închinat odată cu el...

la anul va fi mai bine, i-am spus depărtându-mă,
la anul va fi mai bine decât acum,

poate că oamenii îşi vor regăsi iubirea,
iubirea adevărată...

ninge cu frică peste neliniştile lumii

e atâta iarnă că ne-au îngheţat inimile
şi ni s-au risipit gândurile prin pustiuri
ca turmele gonite de fiarele spaimei

nu ne-au mai nins ninsorile fierbinţi
n-au mai căzut peste noi din ceruri
fulgii poveştilor frumoase şi ai minunilor
şi-am rămas cu ochii pierduţi în scrumul aşteptărilor

ninge cu frig şi cu ceruri întunecate
ninge cu frică peste neliniştile lumii
ninge cu veşti proaste la jurnalele de ştiri

şi nu ne rămâne decât să sperăm
noi sclavii neobosiţi ai speranţei
ştim că e de ajuns să credem în minuni
şi minunile se vor întâmpla mai devreme sau mai târziu
poate chiar în timpul vieţilor noastre

vis de primăvară

ştiri conspiraţii priviri rătăcite
anul fricii timpul marilor întrebări
lumea ca un teritoriu abandonat
în care cântă pasărea singurătăţii

într-o noapte după jurnalul pandemic
plin de *breaking news* catastrofale
când spaimele adormeau cu greu
şi se-ngânau speranţele cu fantasmele
într-un echilibru atât de fragil
că era de ajuns o clipire să-l spulber
am visat că venise primăvara

peste ierburile veştede risipite în suflete
crescuseră lanuri întinse de crini
iar lumea devenise o nesfârşită grădină
cum îmi imaginam mereu paradisul

şi-n tăcerea copleşitoare începea să se-audă
o simfonie a vieţii care se ridica din moarte
într-un crescendo al speranţei peste cenuşi
în lumina tot mai limpede a privirilor

toţi presimt toţi aşteaptă ceva

o pasăre stă cocoţată pe semafor
observator ager al împrejurimilor
tulburat doar de schimbarea ritmică
a luminilor roşu-galben-verde
şi priveşte mirată cu ochii de sticlă
adânc în miracolul lumii

când maşinile se opresc în scrâşnete
peste infern se lasă tăcerea
timpul încremeneşte o clipă
apoi infernul suflă în trâmbiţe
prin mii de sirene şi motoare turate

câinii şi-au scos la plimbare stăpânii
îi trag de lesă prin bălţi şi tranşee
se-ncaieră în limba câinească
iar uneori amuţesc şi ascultă atent
ceva ce nimeni n-aude în afară de ei

oamenii par nişte fiinţe ciudate
ieşite din grota neliniştii
cărora le-au crescut feţe noi
ca să-i apere de-un rău nevăzut
risipit de îngerii întunericului
nu se privesc nu-şi vorbesc
doar se uită-n pământ şi în cer

toţi presimt toţi aşteaptă ceva
noul val al urgiei spun unii
care bântuie lumea ziua şi noaptea
poate apocalipsa prorocită demult
iar alţii nimic altceva decât primăvara

care vine tăcută pe fire de iarbă
şi pe undele luminii lui marte

liane de lumină

timpul e-n chinurile facerii
primăvara se naşte din coapsele iernii
lumina sparge norii ca-n revelaţii
prin ochi de safir apele privesc cerul
urlă sevele-n iarbă şi-n arterele copacilor
pulsul vieţii bate să spargă inima universului

o primăvară nouă se naşte din aşteptări
ies din hibernare ca fiarele adormite
speranţele părăsite în peşterile tăcerii
din pustiurile îngheţate ale singurătăţii
se-ntoarce sălbăticită orbită de lumină
şi-aproape uitată de oameni iubirea

vine o primăvară cum n-a mai fost
liane de lumină îmbrăţişează sufletul lumii
într-un legământ al genezei de după dezastre
şi-al timpului renăscut din cenuşile spaimelor

oamenii învăţau să trăiască din nou

viaţa nu mai avea răbdare
venise o ploaie cu pietre de gheaţă
un potop care spălase pământul
cu jerbe de spumă frenetice
apoi un curcubeu răsărise
ca un gând în oglinzile sufletului
un nou legământ al concordiei
din culori atât de limpezi
că parcă Dumnezeu le pictase
într-o clipă de reverie
şi le dăduse un semn oamenilor
că totuşi nu i-a uitat

într-o noapte se întâmplase ceva
un cataclism o explozie universală
un big-bang al florilor şi culorilor
iar vântul care sufla neîmblânzit
cu lumina crudă a timpului
risipea miresme hipnotice
prin pletele sălbatice ale ierbii

oamenii ieşeau în lumină
din întunericul singurătăţilor
soarele iarba cântecul vântului
parfumul fraged al florilor
îi chemaseră afară ca pe Lazăr din morţi
iar ei se uitau cu teamă în jur
încercând să respire să meargă
să se privească în ochi de departe
învăţând să trăiască din nou

puterea nebunească de a spera

iarna şi-a mai dat puţin în petic
şi ca un fochist nebun care vrea să se răzbune
pe bieţii locatari şi să le arate
cine face într-adevăr jocurile
a răsucit robinetul temperaturii
de la 18.5 grade celsius la 3.5
băgând spaima în muguri şi-n oameni

a vrut să ştim că nu e cum vrem noi
care aşteptăm cu disperare veşti bune
cerşind cu fiecare tresărire a pulsului
semne de îndurare timpului
ci cum vrea ea care ne îngheaţă inimile
de-atâtea luni de un an de un secol

şi tot aşteptând va veni primăvara
şi iarna ne va părăsi ca o amintire înfrigurată
ca o umbră ca o umbră a umbrei
alungată de puterea nebunească a oamenilor
de-a spera la nesfârşit orice-ar fi
şi de parfumul ameţitor al florilor speranţei

pandemia de iubire

să fi fost ani ori chiar secole?
vânturile biciuiseră pământul şi zodiile
fugiseră şi oamenii şi umbrele lor
doar frica mai privea din noapte
de după cortinele întunericului

era o linişte mare ca după război
apele timpului scoteau la ţărmuri
brazde nesfârşite de suflete
alge fosforescente întinse
peste nisipurile tăcerii
fusese apocalipsa
încă era?

cei care stătuseră ascunşi
însinguraţi în beciurile spaimei
umpleau din nou faţa pământului
după anii descărnaţi ai pustiei
anii lungi ai pierderii de sine

înmuguriseră pietrele şi gândurile
lumea se-mbrăca în primăveri
după urgiile care-i sfâşiaseră inima

începuse să ningă o ninsoare adâncă
ningea cu lumină fără sfârşit
şi troiene de flori peste răni sângerânde
peste ochi peste umbre şi suflete

a fi a nu fi

ce ar fi, cum ar fi
dacă timpul în loc s-ar opri,
iar, stingher, a nu fi
în neant ar pieri, în neant ar pieri
şi, prin minune, a fi
singur pe lume ar fi?...

dac-ar fi doar a fi
şi n-ar fi a nu fi,
dilematic n-ar fi
shakespeareanul a fi,
liberi am fi, am gândi,
am visa şi-am trăi,
iar a fi n-ar mai fi
decât doar a iubi...

la ţărmul ontic,
în visul pontic,
anacreontic,
ontic, arh-ontic,
mă mir cu mir,
un lir delir,
delirul liric
şi-un timp oniric,
netimp himeric,
tărâm eteric...

cum ar fi, dac-ar fi,
şi-a nu fi n-ar mai fi?
am trăi, am iubi
şi veşnici am fi,
şi veşnici am fi,
nu s-ar mai povesti...

cogitare, orare, amare,
departe, clipe amare!
liberi de ore barbare;
am trăi rupţi din soare
în lumina din zare;
în iubirea cea mare
în iubirea cea mare...

la ţărmul ontic,
în visul pontic,
anacreontic,
ontic, arh-ontic,
mă mir cu mir,
un lir delir,
delirul liric
şi-un timp oniric,
netimp himeric,
tărâm eteric...

când nu va fi prea târziu

când nu va fi prea târziu
se va trezi la porţile luminii
singur pe străzi pe pietre şi-n aer
căutându-i pe oameni frenetic
cu ardoarea iubirii nebune
să le pună sărutul morţii pe frunte

şi-ncet rătăcind aşteptând
în ţinutul nesfârşit al tăcerii
va aluneca în uitare
visând cu o sete adâncă
în privirile arse

când credea că a biruit lumea
şi-i stăpân peste viaţă şi moarte
va înţelege murind
că iubirea de viaţă a oamenilor
l-a învins

ploaie de vară

torente de apă
cad prin spărturile cerului
ploaia de vară
destramă
crusta transparentă
a răului
suprapus peste lume
ca a doua ei piele

leşia îngerilor
spală cu spume pământul
şi-i scoate pielea curată
strălucind în lumina apusului
lumea se naşte din ploaie
ca o fecioară goală
din undele râului
sub razele lunii

schimbare la faţă

frica bate gloatele rătăcite
în pustia pierderii de sine
oamenii fug unii de alţii
leii spaimei se reped
în turmele gândurilor
întunericul se întinde
printre spinii tăcerii

dincolo de ceţuri şi umbre
se înalţă Taborul
gândul rotund al lui Dumnezeu
viaţa ca un urcuş
spre lumina care aşteaptă
schimbarea la faţă
a sufletului

totul începea să pară ca înainte

totul începea să pară ca înainte,
nu se mai ascundeau în hrubele fricii,
spaima fugea din lume ca o fiară rănită,
sfâşiată de colţii altei fiare,
mai puternică decât ea, ridicată
prin sufletele ce se trezeau pe rând

se apropiau unii de alţii cu teamă,
încercând să se recunoască
după lunga noapte-a singurătăţii,
îşi atingeau mâinile neatinse demult,
îşi pipăiau ochii şi gândurile
cu degetele descărnate...

era ca-ntr-o magie îndelung aşteptată,
un vis dăinuind peste viaţă şi moarte,
minuni se mai întâmplau şi acum
în lumea înstrăinată de sine...

alungată de sclipirile reci ale nopţii din inimi,
rătăcitoare prin ţinutul umbrelor,
iubirea venea între cei care-o izgoniseră

şi se făcea că oamenii erau din nou fericiţi...

o pasăre a zburat de pe umărul meu

şi a venit o lumină mare
o lumină roşie-portocalie
cum nu mai văzusem până atunci
care m-a sorbit într-o sferă
şi m-a dus pe un munte

m-am uitat în jos de jur-împrejur
nimeni nici umbra unui gând
nicio mişcare pe pământ şi în aer
totul încremenit ca-ntr-un vis

doar cântecul vântului de departe
din lumea de dincolo de dincolo
se auzea printre flori ca o şoaptă
iar adierile lui înmiresmau lumea
ca-n primele zile ale paradisului

şi lumina aceea stranie
de pe alte tărâmuri
s-a făcut o pasăre mare
care a zburat de pe umărul meu
de deasupra timpului
în lumea secundelor
şi nu s-a mai întors

Ramona Zamfirescu

Până și zeii purtau măști

Interviu cu Sorin Ivan

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro

Sorin Ivan, un poet care a folosit poezia ca un mijloc de a împărtăşi trăirile personale şi colective în faţa pandemiei, a reflectat asupra impactului virusului asupra vieţilor noastre, asupra experienţei izolării şi a separării de cei dragi, dar şi asupra resurselor noastre interioare pentru a face faţă acestei crize.

Ramona Zamfirescu: Stimate domnule profesor, poetul Horia Gârbea scria în prefaţa volumului dumneavoastră de poezie că, „dacă pandemia cu măştile ei nu ar fi existat, aţi fi fost capabil s-o inventaţi". Sunt în asentimentul poetului care spune, de asemenea, că o astfel de ipoteză ar fi fost de preferat, „iar nu să avem parte de ea în deplină şi prozaică realitate". Realitatea oferă artiştilor materialul brut din care să creeze. Cum a fost procesul creativ pentru acest volum? Cum aţi reuşit să transformaţi elementele neobişnuite ale vieţii de zi cu zi în poeme captivante?

Sorin Ivan: Pandemia a fost un eveniment tragic, o catastrofă globală, resimţită paroxistic la nivel individual şi social, care ne-a pus într-o stare de alertă personală şi colectivă, cum, noi, în timpul vieţilor noastre, n-am mai cunoscut... Mai ştim câte ceva despre marile epidemii din istoria umanităţii, dar nu ne-am fi gândit vreodată că vom ajunge să şi trăim astfel de calamităţi... Pandemia ne-a arătat realitatea şi lumea într-o lumină rece, crudă, de început de martie, o lumină tăioasă ca o lamă de cuţit, care ne-a înfrigurat şi ne-a ţinut într-o continuă veghe, la marginea zilei şi a nopţii, a luminii şi a întunericului, a vieţii şi a morţii.

Dar aceeaşi maladie globală, care ne hrănea viaţa cu frică şi, cu fiecare zi care se târa ca un melc, ne aducea spaime din ce în ce mai mari, ne-a oferit, tuturor sau unora dintre noi, şi un cadru al meditaţiei la provocările existenţei, la sensul vieţii şi al morţii, la ce avem de făcut, la ce putem face şi ce nu. Şi am ajuns repede la concluzia că, precum şi în cazul unui seism — căci tot un fel de cataclism planetar a fost şi covidul (îi scriem numele cu minuscule ca să se piardă pentru totdeauna, să se ducă în neant, dată fiind forţa cuvintelor...) —, nu prea avem ce să facem... Decât să aşteptăm, să ne rugăm şi să sperăm... Pandemia ne-a adus la suprafaţa conştiinţei temele fundamentale ale existenţei, pe care, cuprinşi în vortexul întâmplărilor noastre cotidiene, credeam că le-am uitat, temele grave acutizate într-o situaţie–limită şi marile întrebări, pe un fond sufletesc şi moral agravat de spaimele venite din ceţurile nimicului... Gândurile acestea ne-au dat târcoale, ne-au ispitit şi ne-au terorizat, transformându-ne în victime, într-o pradă încolţită din toate părţile, care are tot mai puţine şanse de scăpare. Au început din nou să ne bântuie temele privitoare la condiţia

noastră ontologică, la fiinţa noastră atât de slabă, la existenţa noastră atât de vulnerabilă, la viaţa noastră ca globul transparent al unui fir de păpădie, care, dacă îl sufli, se spulberă în toate zările... Şi pandemia a suflat în vieţile noastre cu putere, cu un vânt rece, îngheţat, care ne-a destrămat... Şi am început să ne (re)gândim, sub tensiunea fricii tot mai mari, la sensul vieţii şi al morţii, la destin, la ce rămâne din noi, la forţa iubirii şi la puterea izbăvitoare a speranţei...

În acest cadru existenţial şi sufletesc, am încercat să mă întorc la sensurile esenţiale, să privesc mai atent în afară şi în sine, să văd dincolo de aparenţe, în fiinţa lucrurilor, să înţeleg mai bine natura umană, complexitatea şi profunzimea, ascunzişurile şi cotloanele sufletului, luminile şi umbrele fiinţei, modul nostru de a fi în raport cu noi înşine şi cu ceilalţi, cu viaţa şi moartea. Şi fiindcă, de cele mai multe ori, astfel de teme nu puteau fi sondate doar cu instrumentele analizei reci, raţionale, logice şi matematice, am apelat, aproape instinctiv, la mijloacele poeziei, la instrumentele gândirii poetice, la un alt tip de logică, desprinsă din chingile raţiunii, mult mai deschisă şi mai cuprinzătoare, la limbajul poetic, la imagini din alte dimensiuni ale existenţei şi din alte universuri ale multiversului în care ne ducem zilele şi gândurile. Şi astfel s-au născut aceste poezii, reunite într-o carte galben-aprins, precum flăcările gândurilor noastre, ca o meditaţie, ca un act de cunoaştere...

Ramona Zamfirescu: Nu vă voi întreba care a fost sursa dumneavoastră de inspiraţie pentru acest volum de poezie pentru că aceasta este evidentă, ci, mai degrabă aş dori să ştiu cum a început pasiunea dvs. pentru poezie şi când aţi realizat că doriţi să deveniţi poet?

Sorin Ivan: M-am apropiat de poezie citind poezie... Spre deosebire de proză, la început, poezia m-a fascinat prin formă, prin rime şi ritm, prin organizarea şi concentrarea textului, mai târziu, prin modul ei specific de a reflecta lumea, nu ca într-o fotografie banală, ci ca într-o oglindă care vede esenţa lucrurilor, prin limbaj, prin metafore, prin capacitatea, prin darul şi harul ei — căci trebuie să existe o sursă transcendentă a poeziei, de vreme ce are acces la spaţiul metafizic al ideilor — de a spune mult, uneori nesfârşit de mult în cuvinte puţine... Am înţeles cu timpul că poezia este un alt mod de a privi şi înţelege lumea, în raport cu cel prozaic, banal, accesibil tuturor, un mod de cunoaştere, cu instrumente speciale, mult mai subtile decât oricare altele. Citind, am început să scriu şi, scriind, am pătruns tot mai mult în acest univers paralel al existenţei şi al gândirii, în care vezi mult mai bine şi mult mai

profund totul, în care te apropii mai mult de marile adevăruri şi simţi, uneori, mai aproape, prezenţa lui Dumnezeu... Nu cred că poet eşti dacă îţi propui, cred că poet eşti sau nu eşti... Şi dacă descoperi că ai şanse să fii, atunci merită să încerci...
Ramona Zamfirescu: Mesajul transmis de un poet este esenţial în poezie, deoarece acesta poate influenţa şi inspira oamenii, poate aduce o contribuţie valoroasă la înţelegerea şi interpretarea lumii înconjurătoare. Există un mesaj central pe care aţi dorit să îl transmiteţi prin aceste poezii?

Sorin Ivan: Fiecare poem transmite ceva, e un gând care construieşte în jurul său un univers. De aceea e greu să vorbesc de un mesaj unic al poeziilor. Totuşi, încercând să reduc meditaţia mea poetică la esenţele ultime, pot sintetiza câteva idei care s-ar putea constitui într-un „mesaj". Fiinţă friabilă şi vulnerabilă, omul trăieşte într-o zonă de interferenţă a realităţii şi visului, a aspiraţiilor şi dezamăgirilor, a iluziilor şi deziluziilor, a vieţii şi a morţii, într-un vast teritoriu al hazardului, la intersecţia dorinţelor, ispitelor, proiecţiilor şi eşecurilor. Ca să supravieţuiască, încercând să se definească în raport cu sine şi cu ceilalţi, apelează la toate mijloacele şi subterfugiile, inclusiv la cele ale versatilităţii existenţiale şi ale jocului de roluri, la măştile sale organice, structurale, care fac parte din natura complexităţii umane. Situaţiile-limită, precum pandemia, îi augmentează întrebările şi frica de a fi singur, abandonat într-un univers ostil, spaima în faţa necunoscutului şi a morţii, conştiinţa condiţiei sale fragile şi a perspectivei sfârşitului, care se arată ca un miraj, tot mai aproape de el... Singura cale prin care îşi poate depăşi condiţia i-o deschid în necunoscutul care i se întinde înainte speranţa şi iubirea — speranţa în biruinţa binelui şi în puterea iubirii. Omul nu şi-a pierdut, în ciuda tuturor tragediilor şi suferinţelor, resursele de a crede în bine şi de a spera, puterea de a iubi. Când acestea vor fi pierdute — să sperăm că niciodată, orice va fi —, acela va fi sfârşitul...

Ramona Zamfirescu: Procesul de creaţie al poeziilor poate fi o experienţă minunată, dar poate întâmpina şi anumite dificultăţi. Ce dificultăţi aţi întâmpinat în timpul procesului de creaţie şi cum le-aţi depăşit?

Sorin Ivan: A scrie poezie este, prin definiţie, o provocare, un proces complex, o existenţă noetică şi lirică în două lumi sau între două lumi, lumea ideilor şi lumea cuvintelor, care se întâlnesc, se întrepătrund, prind fiinţă, printr-o osmoză magică idee-cuvânt, într-un text, într-un poem. Ideea apare ca un fulger luminos şi, plecând

de la ea, începe procesul genezei unei lumi, o nouă lume, poemul... Uneori, de la un cuvânt, de la o alăturare de termeni sau de la un vers, ivite, cine-ştie-cum, în minte din jocul gândurilor, se nasc idei şi cuvinte, care încep să construiască, treptat, ceva ce se transformă în poem... Iar poem poate fi şi un text mai lung, dezvoltat de-a lungul cuvintelor şi odată cu ele, în construcţii ample şi arhitecturi complexe, dar şi unul din câteva rânduri-versuri, fragil ca un balon multicolor de săpun, care conţine, oglindită în jocul culorilor, o idee, sau dur ca un diamant...

Este un proces laborios, care, de la prima schiţă a transpunerii poetice, presupune noi şi noi metamorfoze până la forma ultimă, când ceva îţi spune că ideea şi textul s-au întâlnit şi că acolo trebuie să te opreşti. Poetul lucrează ca un sculptor, cu dălţi nevăzute, în materia inefabilă a ideilor şi a textului, a sensurilor şi imaginilor, ca un creator de lumi, de lumi virtuale, uneori mai reale, de ne e îngăduit să spunem astfel, decât realitatea însăşi... Din această geneză complicată, se naşte poemul... În clipe de graţie, când rămâne deschisă câte-o fereastră către cer, poemul coboară curat pe hârtie, ca un transcript al gândului.

Ramona Zamfirescu: Sunteţi autorul cărţii *Opera poetică a lui Ion Caraion*, iar Mihai Eminescu a constituit o sursă de inspiraţie pentru dumneavoastră (poezia „Ne vedem în post-pandemie" aminteşte de „Sara pe deal": pentru că nopţi la rând priveam stelele /le cercetam cum licăresc cum tremur /umezi pe bolta senină cum zice poetul.

Există numeroşi poeţi care au inspirat şi continuă să inspire alţi poeţi prin lucrările lor. Există şi alţi poeţi sau scriitori care v-au influenţat în mod deosebit?

Sorin Ivan: Citind poezie, frecventând poezia, de la marea poezie până la nenumărate alte experienţe poetice care încearcă să spună ceva, asimilăm, inevitabil, deseori inconştient, perspective de interpretare şi înţelegere a lumii, moduri stilistice de obiectivare a viziunii în text, mijloace estetice de transfigurare textuală a ideii. Eminescu şi alţi mari poeţi ai lumii au pătruns în mentalul colectiv al literaturii, ei fac parte din conştiinţa noastră literară, influenţându-ne, voit sau nevoit, revelaţiile, ideile, plăsmuirile textuale. „Eminescianismul" fragmentului citat este mai mult un exemplu de intertextualitate, un joc poetic, o acoladă peste spaţiu şi timp, care duce poezia într-un spaţiu atemporal, un teritoriu al comuniunii ideilor şi formelor, al coexistenţei spiritului, dincolo de limite şi finitudine, într-un univers propriu şi într-un timp etern, ale poeziei, în care spiritul nostru se înalţă uneori pentru a vizita marile spirite, pentru a se conecta la lumea ideilor şi a intra în comuniune cu Spiritul

universului. Altfel, probabil că mulţi poeţi şi-au pus amprenta asupra gândirii mele poetice şi a modurilor de a o transfigura în text, fără ca eu să fiu mereu conştient de aceasta, simţindu-le însă ori doar presimţindu-le prezenţa nevăzută, subtilă... Între aceştia, se află, desigur, şi Ion Caraion, un poet cu totul aparte, chinuit, hărţuit de destin şi de istorie, bântuit de mari aspiraţii şi intense frustrări, a cărui poezie este documentul liric al unei existenţe tragice, transcrierea unei confesiuni tulburătoare...

Ramona Zamfirescu: Pictura şi poezia se pot completa reciproc şi pot oferi multiple niveluri de înţelegere şi exprimare artistică. Ele se împletesc şi creează o experienţă artistică cu adevărat specială în poezia „Omul lui Munch": „iar uneori când priveam în oglindă/mi se părea că mă văd pe un pod între lumi/ţinându-mi gândurile şi spaimele-n mâini/şi în ochi cu umbra lui Munch." Aduceţi în prim-plan noi perspective şi înţelesuri ale picturii lui Edvard Munch, cât de importantă este pictura pentru un poet? Aducerea laolaltă a două medii artistice diferite?

Sorin Ivan: Poezia operează cu idei şi cu imagini... „Cu gândiri şi cu imagini...", zice Eminescu, pe care l-aţi amintit... Dimensiunea vizuală, imaginală, picturală face parte din fiinţa poeziei, care nu poate fi redusă doar la o lume a textului. Cuvintele generează idei, şi, nu de puţine ori, idei spectaculoase, poate neprogramate în actul genezei, surprinzătoare chiar şi pentru cel care le gândeşte şi le scrie-transcrie, iar, din jocul ideilor şi al textului, se nasc imagini, tablouri, secvenţe vizuale, încremenite într-o atemporalitate care transcende textul şi contextul, sau angrenate în viziuni dinamice, revelatorii... Este un transfer de esenţe de la cuvânt la imagine, cuvântul se proiectează din sferele abstracte ale conceptului în spaţiile vizualului, îşi cere dreptul la un alt fel de existenţă, vizibilă, inefabilă, într-o lume imaginală, dintre lumi, unde se întâlnesc ideile, visele şi revelaţiile... Omul lui Munch, încremenit într-un ţipăt, o figură a spaimei paroxistice, mi s-a părut o ipostază emblematică pentru spaimele omului, o imagine simbolică pentru fricile şi angoasele noastre, tulburi, obscure, deseori iraţionale, urcând spre apogeu în timpul când se părea că nu mai e timp, că timpul s-a destrămat şi s-a stins, lăsând loc neantului în spaţiile vide ale existenţei... Ideea reflectată în oglinda imaginii, metamorfoza imaginală a gândului care se contemplă pe sine într-o altă dimensiune a existenţei sau eternităţii...

Şi, apropo de imagine şi imagini, volumul este ilustrat magistral, cu ilustraţii originale, de un magistru al artei imaginii, graficii şi picturii, maestrul (nu-i place să i se spună aşa), profesorul, academicianul, membru titular al Academiei Române şi

academician al artei imaginii, Mircia Dumitrescu. Mi-a făcut onoarea marele artist şi profesor, citindu-mi poemele, lăsându-se inspirat de ele, să creeze o serie de imagini special pentru mine şi această plăsmuire lirică...

Ramona Zamfirescu: „Atât de mult ne obişnuiserăm / cu starea în care ne aflam / încât ne era teamă de multe ori / că nu ne vom mai putea concepe altfel / viaţa pe noi înşine destinul iubirea / (sau ce mai rămăsese din ea) / decât purtând măşti ascunzându-ne." Tema poetică a „măştii" este una complexă şi bogată, care a fost explorată de-a lungul istoriei literaturii de către numeroşi poeţi. În cazul nostru, aceasta coincide si cu o perioadă în care am fost nevoiţi să purtăm măşti fizice. Credeţi că este necesar ca oamenii să ascundă adevărata lor identitate în societate sau să adopte roluri pentru a se conforma aşteptărilor? Sunt necesare măştile?

Sorin Ivan: Masca pe care am fost nevoiţi s-o purtăm în timpul invaziei virusului, masca pandemică este, a fost, aş zice, mai mult un pretext pentru volumul meu de poeme... Cineva ar putea crede că volumul vorbeşte, în cuvinte şi imagini, despre pandemie, că ar fi o cronică lirică a acestui eveniment global... Or, tema acestei cărţulii galbene, ilustrate magistral de un maestru al imaginii, o reprezintă natura noastră complexă, jocul măştilor şi al identităţilor cu care ne naştem sau pe care le dobândim, ni le creăm şi ni le inventăm de-a lungul vieţii, alternanţa şi succesiunea lor în diversele momente ale existenţei, în faţa provocărilor, dramelor şi tragediilor, cum a fost pandemia, în faţa fericirilor şi a nefericirilor... Suntem o sumă de identităţi şi de roluri pe care le interpretăm, aşa cum putem, cu talent sau fără de har, punându-le măşti potrivite sau nepotrivite fiecăreia şi fiecăruia, o sumă şi o succesiune de duplicităţi conjuncturale în funcţie de rolul pe care-l jucăm, pe care trebuie să-l jucăm pe scena vieţii... Trăind, secundă cu secundă, oră cu oră, zi cu zi, ne punem şi ne dăm jos câte o mască, intrând, cu anxietate, cu spaimă sau cu bucurie, în câte un rol, pe care-l jucăm mai bine sau mai rău, în funcţie de stare şi de pricepere, de inspiraţie sau neinspiraţie... Uneori ne punem măşti conjuncturale, simulând că ne identificăm cu ele, într-un exerciţiu necesar al supravieţuirii, alteori ne luăm măşti care ne reprezintă, ne exprimă, prin care suntem tot noi, în altă şi altă ipostază, cu un alt chip al nostru, dintre nenumăratele chipuri cu care ne-am născut, în marea complexitate şi diversitate a existenţei noastre... Uneori jucăm pe un altul, în curgerea vijelioasă a vieţii şi în nesfârşitul şir de metamorfoze pe care-l parcurgem, alteori ne jucăm pe noi înşine cu măşti reale, jucându-ne... E ca un joc, e o provocare, o aventură ontologică dramatică

şi fascinantă... Peste aceste chipuri-măşti ale noastre, care fac parte din recuzita necesară a vieţii, prin care simulăm atitudini şi trăiri sau prin care le trăim cu adevărat, măştile fiind o transfigurare a sufletului nostru, obiectivarea în fiinţă a universului interior, a eului insondabil şi necuprins. Peste aceste măşti aşadar, se întâmplă, uneori, în clipe tragice ale destinului lumii, să punem şi câte o supramască, aşa cum a fost masca pandemiei... Şi ar mai fi ceva, şi încă esenţial... În raportul nostru teandric, în dialogul nostru cu transcendentul, ni se pare, uneori, că până şi zeii poartă măşti, aşa cum spune şi titlul volumului, că şi cei care ne guvernează destinul din Olimpul proiectat de imaginaţia şi speranţele noastre febrile iau chipuri ca să ne poată vorbi pre limba temerilor sau aşteptărilor noastre, că şi ei trăiesc propriile temeri, angoase şi spaime în faţa Necunoscutului... Ei în sine, ei ca proiecţii ale minţilor şi sufletelor noastre însetate de a cunoaşte, de a crede, de a spera, de a iubi... Iar, uneori, în momentele de paroxism al fricii sau al crizei, când nimic nu pare să mai aibă sens, când speranţa a dispărut chiar şi din cerurile rarefiate ale eternităţii, plăsmuite din visele şi visările noastre, zeii fug din Olimpul în care i-am aşezat, ne părăsesc în faţa Neantului, care se apropie tot mai mult de noi, invadându-ne teritoriul existenţei...

Ramona Zamfirescu: Noi sclavii neobosiţi ai speranţei /ştim că e de ajuns să credem în minuni /şi minunile se vor întâmpla mai devreme sau mai târziu /poate chiar în timpul vieţilor noastre. Speranţa şi credinţa, două concepte care se întrepătrund atât de frumos în vieţile noastre, pot fi ele cu adevărat separate?

Sorin Ivan: Speranţa şi credinţa... Nici nu trebuie separate, pentru că ele merg împreună, se generează una pe alta, într-o misterioasă şi magică sinergie. Speranţa ne ajută să ne ridicăm atunci când suntem căzuţi, să continuăm când credem că nu mai e nimic de făcut şi că în faţă nu ne stau decât ziduri de beznă, este firul de lumină care se întrevede, departe, foarte departe, pierdut undeva în întuneric, şi care, pe măsură ce înaintăm, fascinaţi, halucinaţi de el, uneori, aproape inconştienţi, instinctiv şi iraţional, creşte, se amplifică, ne atrage şi ne absoarbe în globul lui de lumină, ducându-ne mai departe...

Când ridicăm speranţa la nivelul conştienţei, când ne facem din speranţă un mod al fiinţării, şi când speranţa este întărită de credinţă, de credinţa în divinitate sau, pur şi simplu, de credinţa în viaţă, în puterea vieţii şi a binelui, de credinţa în speranţă şi de speranţa în credinţă, atunci suntem mai puternici, suntem tot mai greu de doborât, devenim, noi, fiinţe slabe, friabile şi vulnerabile, invulnerabili... Fără speranţă

şi fără credinţă, în toate sensurile lor complexe, n-ar rămâne nimic, ne-ar copleşi cenuşile neantului...

Ramona Zamfirescu: „La anul va fi mai bine, i-am spus depărtându-mă, /la anul va fi mai bine decât acum, /poate că oamenii îşi vor regăsi iubirea, iubirea adevărată..." Care dintre caracteristicile iubirii adevărate, ale iubirii autentice, vi se par cele mai importante? Respectul, comunicarea, încrederea, angajamentul? Avem cuvinte pentru a descrie iubirea adevărată? Avem nevoie să descriem iubirea adevărată?

Sorin Ivan: Nu cred că putem vorbi de iubire adevărată şi de iubire falsă... Cea din urmă, care, desigur, există şi ea, ba chiar ne întâlnim cu ea la tot pasul, nu e iubire, e simulare, e simulacru, e ipocrizie şi minciună, e o mască, în sensul duplicităţii şi al ascunderii de adevărul fiinţei... Iubirea este iubire şi-atât... Adică totul. Legând lucrurile, pentru că am vorbit despre Speranţă şi Credinţă, ajungem la minunata pledoarie a Apostolului Pavel, cel mai frumos şi cel mai înalt imn închinat vreodată Iubirii: „Şi acum rămân acestea trei: Credinţa, Nădejdea şi Dragostea. Iar mai presus decât toate e Dragostea..."

Iubirea, în sensul ei complex şi profund, cu nesfârşita ei cuprindere fizică şi metafizică, este darul pe care l-am primit, odată cu cel al faptului de a fi — şi acesta un dar, pentru că nu era obligatoriu să existăm, dar Dumnezeu a crezut de cuviinţă că merităm să ne supună la această încercare –, este modul nostru de a supravieţui şi de a merge înainte pe firul atât de subţire al speranţei, dintre întuneric şi lumină, dintre neant şi paradis, mijlocul de a ne înfrânge pe noi înşine, de a birui stihiile din noi şi din jurul nostru, de a învinge răul, în formele lui nesfârşite şi surprinzătoare, deghizate în toate măştile neantului... Iubirea este forţa absolută a existenţei, principiul suprem al Universului, care ne apropie de Dumnezeu, un alt nume al lui Dumnezeu.

Ramona Zamfirescu: Poezia poate fi o modalitate de a comunica şi de a explora propriile trăiri şi percepţii. Fiecare poet are propriile sale dorinţe şi intenţii atunci când împărtăşeşte poeziile sale cu lumea. Ce v-aţi dori să ştie cititorii despre dumneavoastră şi despre poeziile dumneavoastră?

Sorin Ivan: Prin poezie, nu-mi propun să vorbesc despre mine. Nu-mi doresc acest lucru, nu cred că fiinţa sau existenţa mea prezintă vreun interes special... Prin acest

volum de poeme, care s-a născut ca o necesitate interioară, am simţit nevoia de a-mi împărtăşi gândurile, de a crea un spaţiu de comuniune şi un mod de supravieţuire într-un teritoriu fizic şi metafizic bântuit de frici, de ispite, de incertitudini şi mari îndoieli, într-o lume a angoaselor şi a spaimelor sub adierile reci, venite de Niciunde, ale Nimicului.

Aşa se va întâmpla şi cu celelalte volume pe care le pregătesc, scrise mai mult sau mai puţin, cu poeme plăsmuite din idei şi imagini desprinse din lumea existenţei şi a închipuirii, din universurile în care trăim, alcătuind un infinit şi misterios Multivers.

Modul cel mai subtil şi, poate, cel mai cuprinzător prin care putem aspira la Cunoaşterea acestei lumi — o cunoaştere la limita dintre raţiune şi vis, dintre finitudine şi eternitate, o încercare de cuprindere a Necuprinsului — este Poezia. În care intră, într-o osmoză magică şi o sinergie de esenţe pure, Speranţa, Credinţa şi Iubirea.

Maggie Sawkins

Maggie Sawkins lives on the Isle of Wight in England. She began writing poetry at the age of nine and had her first poem published in 'Hampshire Poets' when she was seventeen.
After returning to education at the age of thirty-five, she gained an MA with distinction in Creative Writing from the University of Chichester. She has facilitated creative writing projects in community and health care settings, including with prisoners, those affected by psychoactive substances and the refugee and asylum seeker community in Portsmouth.

Her collections include *Charcot's Pet* (Flarestack), *The Zig Zag Woman* (Two Ravens), *Many Skies Have Fallen* (Wild Mouse) and *Zones of Avoidance* (Cinnamon) and *The House Where Courage Lives* (Waterloo Press).

Her live literature production *Zones of Avoidance*, described as 'beautifully written and uncompromising' by the judges, won the 2013 Ted Hughes Award for New Work in Poetry.

In 2022 she hosted an episode of 'Tongue and Talk: The Dialect Poets' for BBC Radio 4.
Maggie is currently working on 'Flyweight', a new live literature production which centres around the world of boxing. Www.hookedonwords.me

Ramona Zamfirescu

Ever since I was a little girl, I dreamed of becoming a translator. Thanks to Professor Lidia Vianu's master's programme (MTTLC), that dream became a reality. I began my journey with an internship at RAO Publishing House, later collaborating for many years with Litera International Publishing House, where I translated mainly self-help books.

I'm passionate about stories and love immersing myself in different worlds through books—I often lose track of time when reading. Translating *Gods, too, were wearing masks* was a natural next step for me. Sorin Ivan's poetry intrigued me from the very title, and I felt drawn to bring its the meaning and emotion into English. I hope I suceeded in doing so. I enjoyed very much translating his wonderful poetry book and I hope you'll enjoy reading it, too.

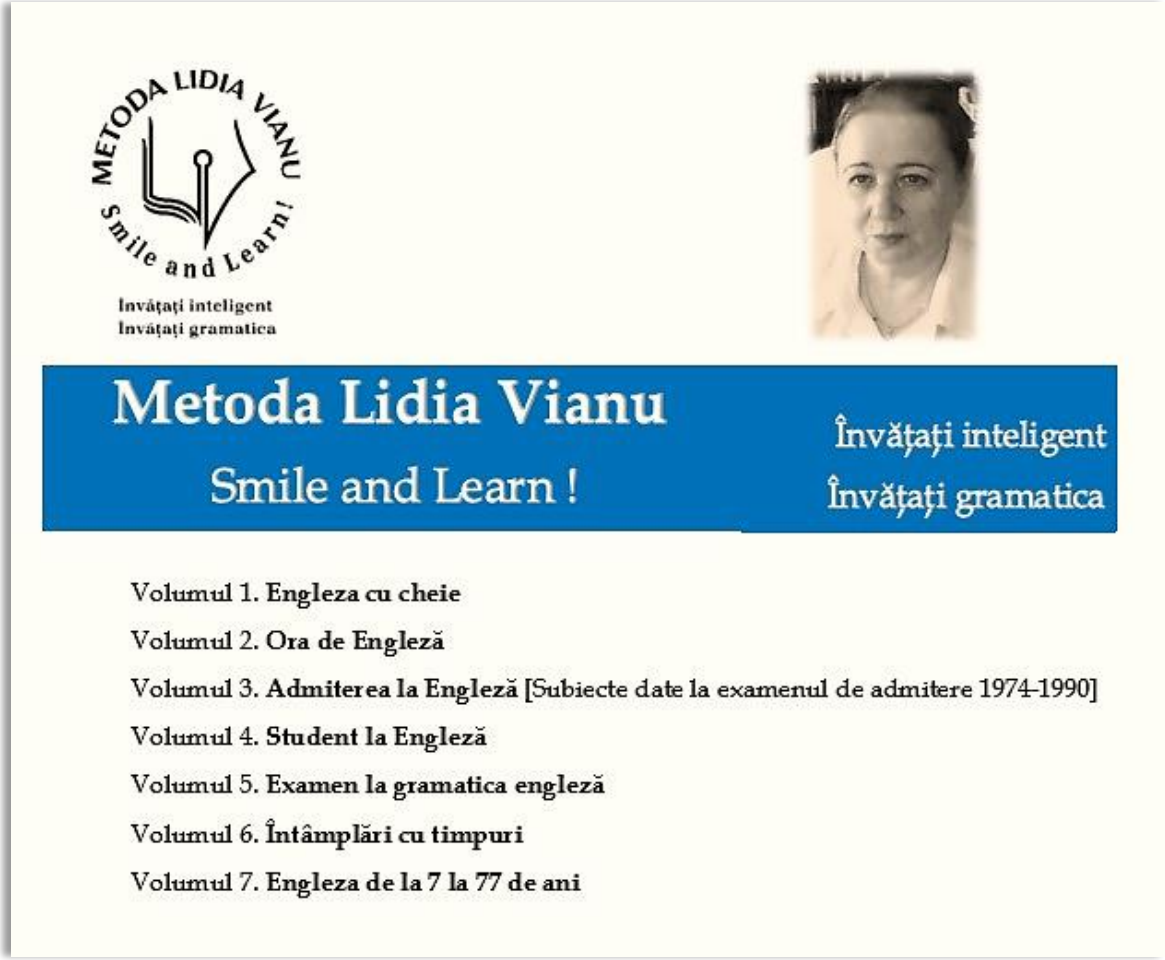

Contemporary Literature Press

http://editura.mttlc.ro